Omraam Mikhaël Aïvanhov

SPRE O CIVILIZAŢIE SOLARĂ

Articol I. Cap. 1 – Soarele, promotor al civilizaţiei

Atunci când soarele răsare, el îşi răspândeşte lumina, căldura şi viaţa, şi această lumină, această căldură, această viaţă îi determină pe oameni să se trezească şi să plece la lucru. Unii merg la birou, la uzină sau la câmp, alţii îşi deschid prăvăliile. Copiii merg la şcoală. Străzile se umplu de strigăte, de oameni şi maşini care circulă… Seara la apusul soarelui, prăvăliile se închid, oamenii pleacă de la birou, revin acasă şi apoi… în pat! Soarele dă ritm vieţii fiinţelor şi tot el a fost iniţiatorul culturii, al civilizaţiei.

Ne întrebăm uneori cine este primul care i-a învăţat pe oameni scrisul, agricultura, folosirea focului sau a anumitor unelte, şi denumim pe cineva, dar în realitate la originea acestor descoperiri se află soarele. Veţi spune că nu este posibil, că soarele nu este inteligent, că nu are creier să gândească, nici gură să vorbească. După părerea voastră, numai nişte oameni neştiutori sunt inteligenţi, iar cel datorită căruia întreaga viaţă este posibilă pe pământ nu este inteligent!…

Or, iată că soarele este primul care a adus omului cunoaşterea. Cum? Este foarte simplu de înţeles. Noi putem privi obiectele, formele, relieful, culorile, distanţele, pentru că soarele ne oferă lumina sa. Datorită acestei lumini ne putem orienta, putem observa, compara, calcula. Nicio cunoaştere nu este posibila în lipsa luminii. Ce putem cunoaşte în întuneric? Nimic.

Dacă v-aş întreba acum cine a adus religia, unii care se cred mari filosofi îmi vor răspunde că frica, acea frică a oamenilor în faţa forţelor dezlănţuite ale naturii. Nu, acesta este un punct de vedere foarte limitat. Soarele a creat religia: oferind căldura sa oamenilor, el a introdus în ei nevoia de a se dilata, de a iubi, de a adora. Iubirea nu poate exista în frig. Dar dacă încălziţi pe cineva, el se va deschide, se va simţi bine şi va începe să iubească. Iată cum a apărut religia: datorită căldurii. Această religie poate fi la început numai iubire pentru un bărbat, o femeie sau chiar un animal: un câine, o pisică, un canar… Puţin contează, este un început. Într-o zi, aceasta iubire se va înălţa până la Maestrul Universului, până la Dumnezeu.

În sfârşit, tot soarele a fost iniţiatorul artei: fiindcă el a adus viaţa. Imediat ce o fiinţă posedă viaţa, ea doreşte să se deplaseze, să acţioneze, să se exprime, şi iată apărând dansul, cântecul, pictura,

sculptura. Arta începe odată cu viaţa. Priviţi copiii: ei se mişcă, strigă, mâzgălesc… Strigătul lor este un început de muzică; mâzgăliturile lor înfăţişează un început de pictură; găletuşele lor de nisip arată un început de sculptură; căsuţele lor reprezintă începutul arhitecturii; iar toate mişcările lor timide constituie începutul unui dans. Da, arta începe odată cu viaţa, iar viaţa vine din soare.

Cum ar putea crea ceva un artist dacă lumea ar fi aruncată în întuneric? De unde şi-ar lua el modelele? Cine i-ar da ideea unor mişcări, a unor forme, a unor culori? Le-am spus unor pictori: „Pictaţi nişte tablouri, dar cine v-a dat culorile? Le-aţi fabricat voi? Nu. Ele au fost extrase prin intermediul mineralelor şi vegetalelor, soarele v-a dat aceste culori, v-aţi gândit oare la toate acestea?" Pictorii nu sunt niciodată recunoscători soarelui pentru că le-a dăruit culorile, şi este foarte rar reprezentat în tablourile lor.

Soarele este deci iniţiatorul ştiinţei, al religiei şi artei, fiindcă a adus lumina, căldura şi viaţa. totuşi este ultimul pe care oamenii îl iubesc şi respectă. Pământul şi celelalte planete au ieşit din el, el le-a conceput. De aceea pământul conţine aceleaşi elemente ca soarele, dar în stare solidă, condensată. Mineralele, metalele, pietrele preţioase, plantele, gazele, materiile subtile sau groase ce se află în sol, în apa, în aer şi în planul eteric, provin din soare. De exemplu, aurul atât de apreciat de oameni, încât sunt capabili să comită crime pentru a-l obţine, este o creaţie a soarelui… Aşa cum pe pământ există nişte uzine în care se produc tot felul de mărfuri şi obiecte, sub pământ funcţionează deopotrivă şi nişte uzine în care lucrează milioane de entităţi, şi tocmai acestea fabrică aurul, condensând lumina solară.

Veţi spune: „Dar cum poate să fie aurul o condensare a luminii solare?" Ca să fie mai clar, să luăm exemplul arborelui. Arborii, mai ales unii dintre ei, ca pinii, brazii, stejarii, nucii apar ca o materie foarte compactă şi dură fiindcă putem construi cu ei nişte case, nişte vapoare etc… Arborele se naşte din pământ şi este considerat deci ca o formaţiune a pământului. Ei bine, este o greşeală: arborele este plămădit din lumina soarelui. Luaţi un arbore, oricât de mare, şi ardeţi-l: apar nişte flăcări, o mare cantitate de flăcări, gaze în mai mică măsura, iar vapori de apă şi mai puţini; şi în sfârşit pe pământ rămâne o mică cantitate de cenuşa: iată ce rămâne pământului.

Arborele este alcătuit din pământ, apa, aer şi foc, dar focul, razele soarelui sunt cele ce constituie cea mai mare parte din el. Un

arbore nu este deci pământ, ci lumină solară condensată. De altfel, dacă mergeţi în anumite păduri, aşa cum le-am văzut în India, Ceylon, Statele Unite, Canada sau Suedia veţi putea constata că aceşti arbori, ce reprezintă miliarde de tone, nu au determinat scăderea nivelului solului; dacă ar fi extras din sol elementele ce îl compun, solul s-ar fi cufundat cu mai mulţi zeci sau sute de metri. Iată încă o dovadă că arborele este o condensare a luminii solare. Iar dacă arborii reuşesc să capteze şi să materializeze astfel razele de soare, de ce anumite entităţi care lucrează sub pământ nu ar putea face la fel pentru a fabrica aurul?… Da, avem la ce reflecta.

Am cunoscut într-o zi pe cineva a cărui cea mai mare pasiune era să găsească aur. El şi-a procurat tot felul de cărţi despre comori, cât şi despre practicile magice ce permit descoperirea sa. L-am lăsat o vreme fără să îi spun nimic (evident, el nu găsea nimic) şi apoi l-am întrebat într-o zi: „De ce faceţi ochi dulci femeii de serviciu, în loc să câştigaţi prietenia castelanei?" El s-a indignat: „Eu? Dar eu sunt căsătorit, nu fac ochi dulci nimănui!

— Ştiu foarte bine că sunteţi căsătorit şi sunteţi un soţ fidel, dar observ totuşi că încercaţi să seduceţi femeia de serviciu".

El nu înţelegea încă, şi atunci i-am explicat: „Iată, căutaţi aur, dar aurul nu este decât femeia de serviciu. Castelana este lumina soarelui a cărei condensare în străfundurile pământului a produs aurul. Iar atunci când castelana vede că, în loc să încercaţi să-i obţineţi favorurile, privirile, surâsurile, îi urmăriţi femeia de serviciu, ea se supără şi vă închide uşa. De acum înainte, adresaţi-vă direct castelanei, luminii soarelui, încercaţi să o iubiţi, să o înţelegeţi, să îi atrageţi binecuvântările şi într-o zi sau alta va veni şi aurul. De ce să nu vă adresaţi atât de sus? Dacă sunteţi prietenul regelui, toţi supuşii săi vă vor respecta. Dar dacă aţi câştigat doar prietenia portarului, veţi rămâne cu portarul, ceilalţi nu vă vor cunoaşte". El a rămas stupefiat: „Am înţeles", a spus el. Dar nu cred, fiindcă el a continuat să arunce nişte ocheade femeii de serviciu.

Nu numai aurul este o condensare a luminii solare, ci şi cărbunele, petrolul, lemnul şi toate materialele din care se fabrică diferite obiecte. Tot ceea ce este confecţionat de industrie, chiar şi hainele ce le purtăm, soarele le-a produs. Întreaga economie este bazată pe produsele soarelui, dar noi îl uităm pe soare. Îl neglijăm pe alergând după nişte învelişuri, după nişte coji, după zgura creaţiilor

sale. Există deci ceva greşit în înţelegerea oamenilor, şi aici se află originea celor mai mari necazuri, fiindcă atunci când părăsesc esenţialul pentru ceva secundar, centrul în favoarea periferiei, nu pot decât să îşi spargă capul, ceea ce de fapt se întâmplă. De aceea, ei trebuie acum să redea întâietate celui care este cauza tuturor lucrurilor: soarele. Situaţia se va îndrepta mai întâi în mintea lor, apoi societate, şi totul va merge mai bine. Veţi spune: „Dar cum această modalitate de a considera soarele poate avea asemenea consecinţe? Nu este decât un detaliu". Da, pare un detaliu, dar odată cu trecerea timpului, această inversare de valori a antrenat nişte consecinţe extrem de grave şi complicate în toate domeniile vieţii.

Este suficient să reflectăm puţin pentru a înţelege că soarele se află la originea a tot ce există pe pământul nostru. Cereţi-i să vă explice cum a meditat şi a lucrat pentru a-i face pe oameni să trăiască, cum a pregătit nişte condiţii prielnice de atmosferă, de temperatură… cum a dozat lumina şi căldura pentru ca viaţa să apară. Mai întâi au fost vegetalele, apoi peştii, păsările, mamiferele, şi în sfârşit oamenii. Soarele a pregătit totul pentru a se naşte o cultură şi o civilizaţie. Tot soarele a fost primul agronom, pentru că de el depinde repartiţia vegetaţiei, dar şi creşterea şi înflorirea ei. El determină sărăcia sau bogăţia, foametea sau belşugul.

Când am ajuns în Franţa în anul 1937, eu spuneam că în viitor omenirea nu va folosi nici lemnul, nici cărbunele, nici petrolul pentru producerea energiei, ci doar razele solare. Evident, la acea epocă nu m-a crezut nimeni, dar acum încep să îmi dea dreptate, fiindcă din ce în ce mai mult îşi dau seama că sursele de energie folosite în prezent vor fi curând epuizate şi vom fi obligaţi să ne orientăm spre energiile naturii, mai subtile, care sunt inepuizabile. În viitor datorită energiilor solare vom avea lumină, ne vom încălzi, vom călători… Ne vom hrăni chiar din lumina soarelui.

Oamenii nu ar fi putut niciodată exista, acţiona, lucra, fără viaţa soarelui. Ei nu ar fi putut niciodată trăii nişte senzaţii fără căldura sa. Ei nu ar fi putut niciodată vedea fără lumina sa, şi nu numai să nu vadă, dar nici să înţeleagă, deoarece înţelegerea nu este altceva decât o viziune superioară în domeniul intelectual. Cât despre căldură, ea a declanşat tot ce aparţine domeniului inimii: contactele, schimburile, iubirea, prietenia. Ea se găseşte la originea căsătoriei, a familiei, a societăţii şi a tuturor formelor de colectivitate. Dacă sunteţi reci,

oamenii nu vă iubesc, de îndepărtează, dar dacă sunteţi călduroşi, ei vin să se încălzească lângă voi şi vă sunt recunoscători pentru căldura ce le-o oferiţi. Căldura este cea care apropie fiinţele, cea care le dă capacitatea de a simţi, de a se emoţiona, de a se încânta, de a se ruga… căldura soarelui se află deci la originea moralei şi a religiei.

Desigur, dacă spuneţi aceasta creştinilor, ei se vor indigna, fiindcă nu văd importanţa soarelui: pentru ei esenţialul este slujba. Atunci eu îi întreb: „Dar dacă soarele nu ar exista, cum s-ar desfăşura slujba? Cine ar putea rosti slujba în întuneric şi frig? Unde am găsi pâinea şi vinul împărtăşaniei?" Eu nu doresc să diminuez importanţa slujbei, vă voi spune chiar deschis că despre acest subiect eu cunosc mai multe lucruri decât majoritatea preoţilor. Ei au învăţat să rostească slujba, dar nu cunosc sensul ei profund, magic. Eu îl cunosc, de aceea am pentru slujbă un respect mult mai mare decât creştinii înşişi. Şi totuşi, eu îi întreb: „Cine ar rosti slujba în lipsa soarelui?… Cine ar asista la aceasta slujbă" Vedeţi că ei nu judecă deloc.

Dacă v-aş spune acum că lumina soarelui lucrând asupra corpului nostru fizic a format ochii, nu m-aţi crede. Şi totuşi, este adevărat, soarele a creat ochii noştri. De ce? Ca să fim văzuţi… Iar prin căldura sa, el a lucrat asupra corpului nostru pentru a crea organele simţului: inima, gura, şi mai ales pielea, pipăitul. El a considerat că sensibilitatea faţă de lumina trebuia limitată numai la ochi, în timp ce căldura trebuia să fie simţită pe întreaga suprafaţă a corpului. Iată diferenţa… Este interesant, nu-i aşa?

Soarele conduce totul în univers; el este ca un dirijor, ca un rege aşezat pe tronul său. Când ia o hotărâre, el dă numai un semnal şi toate spiritele pe care le-a trimis aici pe pământ, sau pe alte planete, se grăbesc să îndeplinească ordinele: ele modifică ceva în atmosferă, în curenţii electromagnetici, şi apar astfel tot felul de variaţii în regnurile vegetal, animal, uman, în domeniile biologic, psihologic, economic, social. Tot ce se întâmplă pe pământ este comandat de soare; erupţiile sau petele solare nu sunt altceva decât nişte semne ce le da unei întregi ierarhii de inteligenţe însărcinate să îi execute ordinele.

Ştiinţa îmi va accepta într-o bună zi ideile, este imposibil să nu ajungă aici. De aceea eu le spun acum savanţilor: „Lăsaţi deoparte tot ce studiaţi în laboratoare şi ocupaţi-vă de soare. Totul se află în soare: sănătatea, bogăţia şi fericirea omenirii". Veţi spune că anumiţi astronomi şi fizicieni studiază soarele… Da, eu ştiu, sunt la curent cu

unele cercetări făcute de savanţii din toate ţările, în special din Statele Unite şi Rusia. Dar când reproşez ştiinţei că nu se ocupă de soare, vreau să spun că ea nu a studiat încă cu adevărat ce reprezintă lumina solară, şi mai ales cum poate lucra omul cu ea, făcând-o să pătrundă în el pentru a se purifica, a se întări, a se regenera. Fiindcă razele soarelui care pătrund în străfundurile oceanelor (ceea ce permite anumitor peşti înzestraţi să capteze şi să difuzeze lumina) pot să pătrundă deopotrivă în noi, şi dacă ştim cum să le primim, ele pot pune în mişcare anumiţi centrii, să aprindă anumite lămpi ce există în noi de o veşnicie. Eu v-am mai spus, razele soarelui sunt pentru mine ca nişte mici vagoane de provizii, adică nişte elemente de energie din care omul poate extrage cât vrea pentru împlinirea sa fizică şi psihică. Tot ceea ce omul are nevoie se găseşte în lumină. Iată un domeniu imens de explorat…

Articol II. Cap. 2 – Surya-yoga

I.

Actualmente se vorbeşte mult despre yoga. V-am spus şi eu câteva cuvinte prezentându-vă diferitele tipuri de yoga existente care vin mai ales din India şi Tibet, dar şi din China, Japonia… Fiindcă toate religiile au yoga lor, chiar şi creştinismul. Da, creştinii au practicat mereu adoraţia, rugăciunea, veneraţia, iubirea faţă de Creator, acesta fiind aspectul predominant al religiei creştine. În India, se numeşte Bhakti-yoga, yoga devoţiunii, a adoraţiei, a iubirii spirituale. Numai că această yoga convine anumitor temperamente, nu altora care au calităţi şi înzestrări diferite şi au nevoie de alte posibilităţi de manifestare. Căile care duc la Domnul sunt numeroase. Creştinii s-au limitat la o singură cale, care este de altfel minunată, nu trebuie să o criticăm, dar hinduşii sunt mai bogaţi, ei au dat multe alte metode.

Pentru cei care sunt înclinaţi mai mult spre studiu, spre cugetare, spre lucrarea gândului, ei au dat Juana-yoga, yoga cunoaşterii, astfel ca ei să îl găsească pe Domnul prin concentrarea gândului.

Unii nu sunt atraşi nici de filosofie, nici de misticism, dar au o voinţă puternică, nişte energii de consumat, un mare devotament; ei doresc să lucreze şi să îi slujească pe ceilalţi. Karma-yoga este făcută pentru ei, adică yoga faptelor, a sarcinilor de îndeplinit fără a aştepta o plată sau recompensă. Karma-yoga este yoga acţiunii gratuite şi dezinteresate.

Pentru cei care doresc să domine, să-şi stăpânească instinctele, impulsivităţile, există Raja-yoga: prin concentrare şi stăpânire de sine ei reuşesc deopotrivă să atingă Divinitatea, topindu-se în Ea, devenind nişte „regi" (este sensul cuvântului „raja") ai propriului regat.

Kriya-yoga este yoga luminii: să te gândeşti la lumina, să o cunoşti, să o înţelegi, să te înconjori de culori, să le introduci în tine însuţi şi să le proiectezi în jurul tău: este o lucrare minunată.

Hatha-yoga este făcută pentru cei cărora le plac exerciţiile fizice, luând tot felul de posturi, de „asane" aşa cum se numesc: îndoiri, răsuciri, încolăciri ale corpului, aşezarea picioarelor în jurul capului etc… Aceste exerciţii, bazate evident pe cunoaşterea precisă a centrilor ce se declanşează luând o anumită postura, cer multă voinţă şi perseverenţă. Hatha-yoga este yoga cea mai răspândită în Occident, dar sărmanii occidentali nu au temperamentul şi constituţia orientalilor, şi nici condiţiile de calm şi linişte pentru a o practica, şi mulţi ajung să se dezechilibreze fizic şi psihic. Am întâlnit mulţi oameni care mi-au mărturisit că au abandonat practica Hatha-yoga fiindcă au simţit că se dezechilibrează! Trebuie să fii foarte prudent şi eu nu am sfătuit niciodată pe occidentali să practice acest tip de yoga.

Agni-yoga este yoga focului: să te gândeşti la foc, să lucrezi cu focul, să trezeşti focul. Deoarece focul se află la originea creaţiei, Agni-yoga este încă o cale care duce spre Creator.

Sabda-yoga, yoga Cuvântului Divin, constă în pronunţarea anumitor formule – sau mantre – la un moment dat, de un anumit număr de ori, cu o anumită intensitate… Cuvântul este o putere şi cel care ştie să acţioneze cu această putere, obţine nişte rezultate importante.

Aş dori să vă vorbesc acum despre o yoga care le depăşeşte pe toate celelalte: yoga soarelui. A fost practicată în trecut de numeroase popoare, dar în zilele noastre a fost abandonată, mai ales în Occident. Fiindcă în limba sanscrită la soare se spune „surya", eu i-am dat numele de „Surya-yoga". Este yoga mea preferată deoarece reuneşte şi rezumă toate celelalte feluri de yoga. Da, de ce să nu reunim toate tipurile de yoga într-una singură?…

Discipolul Fraternităţii Albe Universale nu poate să rămână o fiinţă limitată, el trebuie să se dezvolte în toate domeniile. El trebuie să acţioneze cu un total dezinteres: este Karma-yoga. El trebuie să îl caute pe Dumnezeu, să îl iubească, să îl adore, este Bhakti-yoga. El trebuie să

mediteze, să se concentreze pentru a reuşi să se stăpânească, să domine tot acest popor al celulelor sale: este Raja-yoga. Atunci când este aşezat pentru meditaţie sau execută mişcările gimnasticii noastre sau cele ale paneuritmiei, este, dacă vreţi, Hatha-yoga! El proiectează lumină şi culori, se înconjură de o aură luminoasă, este Kriya-yoga. El se concentrează asupra focului şi îi dă posibilitatea de a arde în el toate impurităţile sale: este Agni-yoga. El veghează fără încetare să-şi stăpânească cuvântul, adică să nu pronunţe nişte cuvinte negative ce pot provoca îndoială sau descurajare altora, şi se străduieşte dimpotrivă să devină un creator al noii vieţi: este Sabda-yoga. În sfârşit, el se concentrează asupra soarelui, îl iubeşte, îl caută, îl consideră ca o poartă deschisă spre Cer, ca manifestarea lui Hristos, reprezentantul Domnului, este Surya-yoga (Pentru a fixa imediat ideile, se poate spune că Surya-Yoga este un ansamblu de exerciţii spirituale ce pot fi practicate asistând dimineaţa la răsăritul soarelui. Perioada favorabilă pentru practicarea acestor exerciţii este cuprinsă între începutul primăverii şi sfârşitul verii.). Discipolul care o practică nu respinge niciun alt fel de yoga, dimpotrivă, şi devine o fiinţă completă, trăieşte în împlinire.

Eu vă arăt noul model de omenire ce se creează în Fraternitatea Albă Universala: nişte fiinţe al căror ideal este de a-şi dezvolta toate calităţile şi virtuţile. Pentru că în Surya-yoga este cuprinsă adoraţia, înţelepciunea, puterea, de asemenea puritatea, activitatea, devotamentul, lumina, totodată şi focul sacru al iubirii divine. Iată de ce este important să cunoaşteţi toate binecuvântările ce le veţi primi asistând dimineaţa la răsăritul soarelui.

Practicând Surya-yoga, vă legaţi de puterea ce conduce şi însufleţeşte toate planetele sistemului solar, soarele, şi veţi obţine neapărat nişte rezultate. Iată de ce vă pot spune că toate aceste feluri de yoga, ce erau considerate în trecut ca minunate şi care sunt încă minunate, vor ceda locul Suryei-yoga ce le depăşeşte pe toate, fiindcă prin intermediul soarelui lucrăm cu Dumnezeu însuşi. Vă voi spune chiar că soarele mi-a revelat ceea ce nimeni nu a putut să mă înveţe, fiindcă nicio carte nu vă poate oferi ceea ce vă va oferi soarele dacă învăţaţi să aveţi cu el nişte relaţii corecte.

Pentru moment, nu aţi reuşit încă să intraţi în contact cu soarele; el este la locul său, dar voi nu aveţi nicio legătură cu el. Vă mulţumiţi să îl priviţi, să constataţi ca străluceşte mai puternic sau este

mai şters decât în ajun, dar nu în acest fel puteţi intra în legătură cu soarele. Pentru ca legăturile să se stabilească, trebuie să învăţaţi să îl priviţi în mod conştient: atunci vor începe să circule între el şi voi unde ce vor crea nişte forme, nişte culori, o lume nouă; veţi atrage nişte forţe, nişte creaturi inteligente care vor veni să danseze, să se scalde în această frumuseţe, în acest dialog, în această conversaţie ce se continuă între soare şi voi…

Desigur, aceasta nu se face atât de uşor. Ca să primiţi toate binecuvântările soarelui trebuie să vă pregătiţi. Ce înseamnă „a te pregăti”? Ei bine, să presupunem că doriţi să asistaţi la răsăritul soarelui, dar în ajun sau cu o zi înainte aţi trăit în pasiuni, în certuri etc. Desigur, în acest caz nu sunteţi pregătiţi: la răsăritul soarelui veţi fi năpădiţi de amintirea tuturor acestor stări haotice ce le-aţi trăit, şi deşi soarele se află în faţa voastră, nu îl veţi simţi.

Trebuie deci să vă pregătiţi din ajun: să nu mâncaţi prea mult, să nu vă culcaţi prea târziu, să nu faceţi nimic ce v-ar preocupa sau tulbura dimineaţa, ci să fiţi liberi, cu gândul liber şi inima în pace, fără să aveţi nimic de reglat, de regretat sau de reparat. Este foarte important. În aceasta linişte începeţi încet, calm, să meditaţi, fără să vă concentraţi neapărat imediat asupra soarelui. Aruncaţi mai întâi o privire în forul vostru interior pentru a vedea în ce stare se găsesc „locuitorii” voştri, iar dacă este zgomot, se face curăţenie, încercaţi să îi domoliţi şi să echilibraţi situaţia, fiindcă numai după ce aţi reuşit să vă degajaţi, instalând în voi înşivă armonia şi pacea, vă veţi putea proiecta spre soare, imaginându-l ca o lume mirifică, populată de creaturi perfecte, de fiinţe luminoase care trăiesc în inteligenţa sublimă, în iubirea absolută, în puritatea absolută, gândindu-vă că acolo sus domnesc o ordine, o cultură, o civilizaţie ce depăşesc orice imaginaţie…

De altfel, dacă v-aş spune ca fără să vă daţi seama vă aflaţi deja în soare? Nu o simţiţi, dar există o mică parte din voi, un element foarte, foarte subtil care locuieşte în soare. Ştiinţa nu a ajuns încă să studieze cu adevărat omul, nu ştie tot ce reprezintă el ca imensitate, bogăţie şi profunzime. Ceea ce se observă din el, corpul său fizic, nu este încă el. Omul posedă alte corpuri (astral, mental, cauzal, budic şi atmic) ce sunt alcătuite dintr-o materie din ce în ce mai subtilă.

Acest lucru este adevărat şi pentru pământ: pământul nu este numai ce se vede din el; în jurul său există o atmosferă ce se înalţă

până la mai multe zeci de kilometri, pe care ştiinţa a împărţit-o în diferite straturi, fiecare cu denumirea sa. Dar ceea ce ştiinţa nu cunoaşte este că în aceste straturi se află o infinitate de elemente, de entităţi, şi că dincolo de atmosferă pământul mai posedă un corp eteric ce ajunge până la soare, atinge soarele… Deci corpul eteric al pământului se uneşte cu acel corp eteric al soarelui; fiindcă soarele posedă şi el un corp eteric ce se întinde dincolo de sfera sa, până la pământ şi chiar mai departe, până la alte planete. De aceea soarele şi pământul se ating, ele s-au contopit deja.

Şi cum omul este zămislit după imaginea universului, posedă şi el un corp subtil ce se va alătura soarelui… Din punct de vedere al laturii sale superioare dar el nu-şi dă seama deoarece conştiinţa sa este limitată la lumea fizică.

Ceea ce vă spun aici vi se pare de necrezut, dar iată totuşi nişte adevăruri de cunoscut şi de aprofundat. Atunci când omul începe să studieze la Şcoala Divină a Fraternităţii Albe Universale, el se îndepărtează în mod progresiv de această regiune limitată a conştiinţei absolut senzoriale a lumii fizice către o regiune superioară care este cea a supraconştiinţei. Această regiune a supraconştiinţei este imensă, ea are mii de grade ce trebuie parcurse până când vom simţi că suntem deja nişte locuitori ai soarelui, că existăm deja în soare.

Această parte din noi înşine, această entitate care locuieşte în soare este Eul nostru Superior. Eul nostru Superior nu locuieşte în corpul nostru fizic, altminteri ar înfăptui nişte minuni. El vine din când în când în contact cu creierul nostru, dar cum creierul nu este încă pregătit să se pună la unison cu el, nici să îi suporte vibraţiile, Eul Superior lucrează asupra creierului, îl pregăteşte, iar în ziua în care creierul va fi capabil să îl găzduiască, Eul Superior se va instala în om.

Eul nostru Superior nu este altceva decât Dumnezeu însuşi, o parte din Dumnezeu; de aceea, în regiunile superioare, noi suntem Dumnezeu însuşi, fiindcă nu există nimic în afara Domnului. Dumnezeu se manifestă prin creaţie şi creaturi, iar noi suntem o parcelă din El, nu existăm separat de El. Adevărata iluzie este să ne închipuim separaţi. Când înţelepţii vorbesc despre maya, iluzia, ei nu se referă la lumea materială: lumea nu este o maya, eul nostru inferior este o maya fiindcă ne dă iluzia de a exista ca nişte fiinţe separate de Divinitate. Lumea este o realitate, materia de asemenea; iluzia, eu vă repet, vine din eul nostru inferior care ne împinge mereu să ne

considerăm ca nişte fiinţe separate.

Atât timp cât trăim foarte jos, la nivelul eului nostru inferior, ne înşelăm, ne aflăm în iluzie, nu putem simţi această viaţa unica, această viaţă universala, această Fiinţă Cosmică care se află peste tot; eul nostru inferior ne împiedică să o simţim şi să o înţelegem. De aceea lucrarea pe care o efectuăm dimineaţa cu soarele, prin meditaţii şi rugăciuni, are ca scop să restabilească legătura, să construiască o punte între eul inferior şi Eul Superior care se găseşte în soare.

Atât timp cât veţi fi influenţaţi de filosofia mecanicistă, atât timp cât veţi gândi ca soarele nu poate nici să vă vorbească, nici să vă ajute, vă veţi bloca calea evoluţiei. Trebuie să înţelegeţi că totul este viu, că o inteligenţă se exprimă prin tot ceea ce vedem, că soarele este o inteligenţă, o viaţă, o lumină vie… Atunci, dintr-odată el va începe să vă vorbească. Dacă el mi-a revelat deja multe lucruri, este pentru că eu îl consider exact ce este, adică un spirit extrem de înalt, de frumos, de mare, de inteligent… încât totul păleşte alături de el! Încercaţi să îi puneţi nişte întrebări şi veţi vedea că vă va răspunde. Poate că nu veţi fi în stare să îi descifraţi imediat răspunsul, dar el se va prezenta, mai devreme sau mai târziu, pe ecranul vostru, în mintea voastră. Soarele trimite imediat răspunsurile, aidoma aparatelor electronice. Depinde de om să se dezvolte suficient pentru a le capta de îndată.

II.

Aşa cum cunoaşteţi, ştiinţa a descoperit de câţiva zeci de ani existenţa undelor care străbat spaţiul. Această descoperire a stat la originea radioului, a televiziunii, a telefonului, a radarului etc… întreaga problemă constând în a reuşi construirea aparatelor capabile să capteze undele sau să le emită.

Dar de ce să lăsăm ştiinţa sau tehnica să exploateze singure această descoperire? Spaţiul nu este străbătut numai de nişte unde ce ne permit să telefonăm sau să urmărim un program de radio sau televiziune… Alte unde, mult mai subtile încă, îl străbat şi trebuie să învăţăm deopotrivă să le captam, dispunem de aceste mijloace. Domnul a plasat în om nişte aparate ce îi permit să primească undele trimise de soare, de stele şi de toate fiinţele evoluate care locuiesc spaţiul. Dar în loc să primească aceste mesaje, în loc să capteze aceşti curenţi extrăgând din ei tot ce au nevoie pentru ameliorarea sănătăţii sau a înţelegerii lucrurilor, oamenii sunt cu mintea aiurea, sunt branşaţi la alte „posturi”, posturile Infernului ce îi fac să audă numai

zgomotul certurilor, al scandalurilor. Trebuie deci să învăţaţi să schimbaţi postul, şi aceasta o puteţi face la răsăritul soarelui.

În fiecare dimineaţă când ajungeţi pe Stâncă (La Bonfin, locul congreselor de primăvară şi vară, o culme stâncoasă unde Fraternitatea se reuneşte pentru a asista la răsăritul soarelui.), gândiţi-vă că puteţi capta aceste unde pe care soarele vi le trimite. În loc să vă rumegaţi de fiecare dată geloziile şi problemele prost rezolvate, gândiţi-vă să vă branşaţi la posturile celeste, altminteri veţi rămâne mereu nişte sărmani nefericiţi care nu văd niciun profit în contemplarea răsăritului de soare.

De altfel, eu ştiu foarte bine că unii se întreabă: „De ce să urc dimineaţa pe Stâncă? Aceasta nu-mi aduce nimic". În realitate, totul depinde de modul în care ei pun problema. Dacă şi-ar fi spus cu onestitate: „Eu întâmpin numai probleme şi greutăţi în viaţă, mă simt încolţit..." şi ar fi mers dimineaţa în faţa soarelui etalând toate aceste probleme pentru a le găsi o soluţie, poate că tocmai în acest fel ar reuşi să le rezolve. Da, dimineaţa, la răsăritul soarelui, gândiţi-vă la toate greutăţile voastre, iar soarele, care vă vede şi el, va spune: „Iată un sărman nefericit, haide să-l luminăm, să-l ajutăm". Cum poate soarele să vă ajute? Tocmai prin undele sale luminoase.

Nimeni nu are dreptul să se pronunţe asupra oricărui subiect atât timp cât conştiinţa sa nu s-a trezit, fiindcă în aceste condiţii se înşală. De aceea, eu v-am repetat de mii de ori ca, pentru a asista la răsăritul soarelui, trebuie să vă pregătiţi încă din ajun, să adormiţi cu gândurile, cu sentimentele cele mai frumoase. Astfel, în timpul nopţii pregătiţi terenul, iar a doua zi vă înfăţişaţi în faţa soarelui treji, bine dispuşi, gândind: „Cerul vorbeşte, îngerii vorbesc, ei ne trimit nişte mesaje. Îţi mulţumesc, Doamne. Eu pot să dobândesc astăzi puţin mai multă sănătate, înţelepciune, iubire". Dacă aţi putea capta măcar câteva unde, aţi auzi toate aceste entităţi celeste vorbindu-vă despre viitorul vostru, despre bogăţiile ce le posedaţi, despre viaţa pe care o veţi trăi când conştiinţa voastră se va trezi. Da, Cerul vă vorbeşte, el vă cântă... Cum aţi mai putea spune apoi ca nu s-a întâmplat nimic?

Soarele trebuie să fie primul spre care să ne îndreptăm privirile dimineaţa, pentru că astfel ne va influenţa benefic întreaga zi. Acum nu acordăm aproape nicio importanţă acestor lucruri şi ne înşelăm. Nu este lipsit de semnificaţie faptul că, ieşind dimineaţa din casă, întâlniţi o anumită persoană, fiindcă anumite persoane vă aduc fericirea,

reuşita, iar altele necazul, insuccesul.

Când mă aflam încă în Bulgaria – desigur, înainte de al doilea război mondial – exista un obicei foarte drăguţ, foarte emoţionant: în dimineaţa Noului An, copiii erau trimişi să ureze „La mulţi ani" pe străzi şi în casele vecinilor, deoarece copiii sunt puri şi se crede că ei aduc numai lucruri bune. Fiecare copil avea o crenguţă de pom de care erau agăţate uneori nişte panglici; cu această crenguţă ei trebuiau să atingă persoanele urându-le de bine, sănătate, succes, recolte îmbelşugate… Li se mulţumea oferindu-li-se fructe, bomboane, brioşe, de aceea copiii purtau un sac la fel de mare ca ei pentru a putea pune toate acestea.

Am participat şi eu când eram mic la o astfel de ceremonie prin vecini, însoţit de crenguţa mea. Nu ştiu cum îşi închipuiau oamenii că le puteam aduce nişte binecuvântări, dar existau multe familii care îi cereau mamei mele să mă trimită foarte devreme dimineaţa, înaintea altora. Ea mă trezea, mă îmbrăca… dar mie nu-mi plăcea deloc fiindcă îmi era somn şi trebuia să ies în frig, în zăpadă – ştiţi că iernile în munţii din Macedonia nu sunt ca iernile pe Coasta de Azur! Dar plecam totuşi pe jumătate adormit şi intram prin case pentru a atinge întreaga familie cu crenguţa mea şi mormăiam nişte cuvinte ce le învăţasem pe de rost şi al căror sens nici măcar nu îl cunoşteam. Era totuşi un obicei foarte frumos.

Acelaşi lucru este valabil şi pentru soare. El trebuie să fie primul care să vă salute şi să vă spună „bună dimineaţa", şi toate treburile voastre vor merge bine. De aceea este foarte important să vă pregătiţi din ajun, gândindu-vă că mâine vă veţi afla în faţa celui mai bun servitor al Domnului, că vă veţi putea impregna din lumina, căldura, viaţa sa. Încercaţi să vă lăsaţi deoparte grijile, chinurile, ca să vă puneţi cu totul la dispoziţia lumii divine, să comunicaţi cu forţele benefice ce se găsesc în voi, în jurul vostru…

Priviţi câţi oameni pot comunica între ei când au fost inventate undele radio! Chiar şi cei aflaţi în pericol pe un vas, într-un avion, pe un munte sau într-o peşteră pot cere ajutor. Radioul şi televiziunea ne trimit zilnic mesaje din lumea întreagă… Este foarte bine, dar de ce să rămânem mereu în comunicare cu nişte oameni care ne fac să auzim numai nişte strigăte, nişte revendicări, nişte revolte, nişte ameninţări? Trebuie să folosim aparatele pe care Domnul ni le-a dat pentru a comunica cu soarele, cu fiinţele care ne sunt superioare,

armonizându-ne cu lungimile lor de undă, pătrunzând în aura lor, în fericirea lor, în lumina şi pacea lor, şi de îndată ce ne-am întărit lângă ei ne putem permite să intrăm în legătură cu sărmanii oameni.

Unii sunt pe cale să gândească: „Când se va termina aceasta? Ne vorbiţi despre soare, şi în acest timp el ne arde pe cap". Ei bine, cu atât mai bine, veţi fi copţi, gata să fiţi mâncaţi! Fiindcă există spirite inteligente care sunt ca nişte grădinari: îşi vizitează grădina, livada, pentru a culege fructe şi a se distra. Ele spun: „Oh, acest pepene galben, acest pepene roşu, această piersică… ce fructe minunate!" Da, atunci când văd o fiinţă care se trezeşte în sfârşit la viaţa spirituală, ele se ocupă de ea desfătându-se cu tot ce străluceşte şi emană luminos din ea. Astfel sunt vizitaţi de grădinarii Cerului toate femeile şi toţi bărbaţii. Cineva va spune: „Dar eu nu am nimic de dat, eu nu sunt o livadă, cum se poate căuta ceva la mine?" În realitate există mereu un element folositor de extras… chiar şi din plantele veninoase, pentru fabricarea unor medicamente!

Dacă voi continua să vă vorbesc acum despre acest subiect, nu voi mai termina fiindcă este o problemă dintre cele mai pasionante. Oamenii nu au habar că sunt vizitaţi de nişte creaturi din cealaltă lume, chiar şi tinerele fete şi băieţii sunt vizitaţi de acestea, fiindcă sunt toţi ca nişte laboratoare pline de elemente chimice. Dar nu a venit momentul să continuăm acest subiect. Eu aştept cel puţin ca problemele elementare să fie puse la punct, altminteri nu veţi asimila nişte chestiuni mai importante. Când observ că nu ştiţi să fiţi încă vigilenţi pentru răsăritul de soare, eu nu vreau să vă duc în nişte domenii unde cea mai înaltă stăpânire a gândului şi a energiilor sale este necesară.

Mai mult decât în alte domenii, în viaţa spirituală este periculos să vrei să sari nişte etape. Dacă va-şi spune: „Iată un talisman datorită căruia veţi putea chema spiritele", cum sunteţi încă atât de slabi şi neexperimentaţi, veţi fi striviţi. Ce bine va-şi fi făcut? Veţi fi pregătiţi atunci când veţi lua în considerare toate aceste subiecte pe care pentru moment le consideraţi nesemnificative şi lipsite de importanţă. Aş dori, nu este interesant, dar aceasta vă va salva viaţa; în timp ce, ceea ce vă interesează vă va aduce toate necazurile dacă vi se va da prematur.

III.

În fiecare an, când vine primăvara, soarele încălzeşte pământul

şi seminţele cuibărite în sol, calme, simt că soarele le mângâie, le cheamă, le face nişte invitaţii, şi atunci ele se trezesc şi îşi încep lucrarea. „Oh, oh, veţi replica, ce ne tot povestiţi? Încolţirea, creşterea sunt nişte mecanisme automate şi inconştiente la plante…" Ştiu, dar există totuşi în plantă o viaţă somnolentă ce se pune în mişcare în fiecare primăvară la chemarea soarelui: toate seminţele încolţesc, se dezvoltă, iar oamenii se bucură ştiind că vor culege fructe şi vor putea trăi.

Sunteţi dezamăgiţi şi vă gândiţi ca ştiţi aceasta de multă vreme. Nu mă îndoiesc că aţi şti tot ce vă spun, dar vi le spun totuşi pentru a vă arăta ca nu aţi înţeles bine această problemă. Ştiţi, ştiţi, dar nu aţi înţeles. Cunoaşterea şi înţelegerea sunt două lucruri diferite. Se ştie, dar ce a dat până acum această formidabilă cunoaştere? Nimic. Dacă aţi fi înţeles, aţi fi văzut că posedaţi şi nişte seminţe pe care trebuie să le faceţi să se dezvolte.

În sufletul, spiritul, inima, intelectul şi corpul fizic al oamenilor, Creatorul a depus nişte seminţe (nişte înzestrări, nişte virtuţi, nişte puteri magice, toate splendorile) pe care numai lumina şi căldura soarelui spiritual le pot trezi şi face să crească. Dacă mergem primăvara şi vara să privim răsăritul soarelui – soarele care este cea mai bună imagine a Divinităţii – este pentru a oferi seminţelor noastre cele mai bune condiţii de creştere şi împlinire. Cât despre cei care îşi închipuie că sunt atât de inteligenţi şi savanţi să dispreţuiască această practică, ei bine, seminţele divine vor rămâne înmormântate pe veşnicie.

Expuneţi-vă deci în fiecare dimineaţă razelor de soare, toate seminţele voastre vor începe să crească şi veţi deveni o grădină plină de fructe gustoase. Fructele care nu sunt expuse la soare rămân verzi, acre, acide, în timp ce expuse la soare devin colorate, dulci, gustoase. Toată lumea ştie aceasta, dar nimeni nu a observat că este adevărat şi în cazul fiinţei umane. Desigur, mulţi oameni se expun la soare pe plaje, dar după-amiaza, într-un moment în care influenţele razelor sale nu mai sunt benefice şi devin chiar nocive.

Dimineaţa foarte devreme trebuie să vă expuneţi razelor de soare lăsându-le să-şi îndeplinească lucrarea. Veţi simţi atunci cum se nasc în voi mici muguri, mici mlădiţe… Desigur, trebuie apoi să le udaţi, fiindcă altfel se vor usca. Soarele dă lumina şi căldura, dar nu poate uda plantele: el are nevoie deci de o colaboratoare, apa, iar

această colaboratoare se află în noi. Da, soarele efectuează o parte din lucrare şi noi trebuie să o facem pe cealaltă: trebuie să udăm plantele încălzite de soare. Cu ce apă? Cu iubirea noastră, cu credinţa noastră, cu încrederea noastră, cu voinţa noastră… Trebuie să dăm o mână de ajutor soarelui! Dacă îl lăsaţi să vă încălzească fără să participaţi la lucrare, nu vor exista prea mari rezultate; ceea ce el a făcut să crească se va usca.

Cum să participăm la această lucrare?… Ei bine, când vă aflaţi sub influenţa razelor de soare, trebuie să fiţi activi ca el, adică să meditaţi, să contemplaţi, să vă rugaţi, să mulţumiţi Domnului sau să rostiţi câteva cuvinte pozitive, luminoase. Veţi uda astfel aceste mici mlădiţe cu inima voastră, cu iubirea voastră, şi totul se află pe un drum bun. Învăţaţi să deveniţi cultivatorii pământului vostru!

Articol III. Cap. 3 – Căutarea centrului

I.

Tot ce există pe pământ, a existat mai întâi în stare eterică în soare. Pentru a înţelege această idee trebuie să ştim că elementele s-au format printr-o condensare succesivă. La început a fost focul. Focul a emanat din el o substanţă mai densă, aerul, care la rândul său a emanat apa. La rândul ei, apa, descotorosindu-se de elementele sale cele mai dense, a format pământul (există de altfel acum dovezile ştiinţifice că viaţa pe pământ a apărut din apă). Fiecare element este o condensare a unui alt element mai subtil: aerul din foc, apa din aer, pământul din apă. Dar dincolo de focul pe care îl cunoaştem există un alt foc, lumina soarelui, care este adevărata origine a tuturor lucrurilor.

Veţi întreba: „Ce s-a întâmplat pentru ca toate aceste elemente să se condenseze?" A fost suficient ca ele să iasă din centru, din soare. Atunci când elementele conţinute în soare s-au îndepărtat spre periferie, ele s-au condensat, au devenit opace, grele… Este ceea ce s-a întâmplat şi cu omul: îndepărtându-se de centru, de sânul Domnului, el s-a îngreunat, s-a îngreunat, iar acum, pentru a-şi regăsi puritatea şi lumina, trebuie să se reîntoarcă spre centru. Veţi vedea imediat cum prescripţiile tuturor religiilor se vor regăsi în această căutare a centrului, sau dacă preferaţi, în mod simbolic, a soarelui.

Cu ani un urmă, exista aproape de Saint-Cloud un parc de distracţii numit Luna-Park. M-am dus şi eu într-o zi să îl vizitez. Nu o să vă povestesc tot ce exista acolo pentru amuzamentul publicului. Vă voi spune numai despre „divanul fermecat". Era o platformă rotundă ce se

învârtea, pe care se urcau tinerii… Maşina pornea, mişcarea se accelera, şi imediat cei care se aflau la periferie erau prinşi în vârtejul forţei centrifuge, fiind aruncaţi, întorşi pe spate şi proiectaţi din toate părţile spre exterior, în timp ce aceia care se aflau în centru rămâneau liniştiţi la locul lor. Această imagine simplă vă arată că, îndepărtându-vă de centru, sunteţi supuşi din ce în ce mai mult unor forţe dezordonate, haotice, şi vă pierdeţi încet-încet echilibrul şi liniştea. Dimpotrivă, atunci când vă apropiaţi de centru, mişcarea se schimbă şi vă simţiţi liniştiţi, bucuroşi, împliniţi.

Făcând aceste observaţii în natură şi în ei înşişi, Iniţiaţii trecutului au formulat o ştiinţă, o filosofie, nişte metode. Căutările, descoperirile lor au ajuns până la noi, iar acum vi le transmit pentru a le folosi la perfecţionarea voastră. Numai că trebuie să înţelegeţi felul meu de a mă exprima. Eu sunt privilegiat deoarece dispun de un limbaj foarte clar, foarte simplu, aproape copilăresc, în comparaţie cu tot ce veţi găsi în lucrările unor filosofi şi teologi care sunt atât de abstracte şi încâlcite! Ei da, de ce să nu simplificăm exprimarea unor mari adevăruri? De ce să nu le facem clare şi accesibile chiar şi copiilor? Iată o calitate ce mi-a dăruit-o Domnul: să ştiu să prezint limpede şi simplu cele mai abstracte chestiuni. Este ceea ce fac pentru voi în fiecare zi. Uitaţi, de exemplu: această imagine a divanului fermecat ne arată că, dacă asistăm dimineaţa la răsăritul soarelui, nu numai că vom extrage aici nişte forţe, dar găsim în noi înşine un centru: părăsim periferia şi ne reîntoarcem la izvor, în linişte, în pace, în lumină, în libertate.

Soarele este centrul sistemului solar şi toate planetele gravitează în jurul său într-o mişcare armonioasă. Această mişcare armonioasă a planetelor în jurul soarelui trebuie să o imprimăm propriilor noastre celule. Pentru aceasta, trebuie să găsim centrul în noi, Spiritul, Dumnezeu. În acel moment, toate particulele fiinţei noastre intră în ritmul vieţii universale, iar ceea ce trăim ca senzaţii şi stări de conştiinţă este atât de minunat încât nu există cuvinte pentru a le exprima.

Veţi spune: „Oare este neapărat necesar să asistăm la răsăritul soarelui? Nu este acelaşi lucru să ne rugăm la noi acasă?” Desigur, vă puteţi ruga şi în camera voastră, legându-vă de Domnul, reîntorcându-vă spre centru. Dar dacă în timp ce vă rugaţi, respiraţi aerul pur şi vă expuneţi razelor soarelui, realizaţi această uniune cu Domnul nu numai în mod intelectual sau spiritual, cu ajutorul

gândului, dar şi fizic prin aer, prin lumină. Aici la răsăritul soarelui, sunteţi ajutaţi de nişte factori foarte puternici: aerul pur, prospeţimea, liniştea, tot acest spaţiu şi această căldură, aceste raze de soare… Este împlinirea! Dacă ştiţi să profitaţi de toate aceste condiţii, vă veţi apropia mai repede, mai eficace, mai bine de acest izvor al vieţii de care avem toţi nevoie.

Toate fiinţele fără excepţie simt această nevoie de a se reîntoarce spre izvor. Ele o înţeleg în diferite feluri, dar în realitate toate îl caută pe Domnul: cei care nu fac decât să mănânce şi să bea, cei care caută neobosiţi femeile, cei care îşi doresc bogăţia, puterea sau cunoaşterea… toţi îl caută pe Domnul. Interpretarea mea îi va deranja poate pe credincioşi fiindcă ei sunt deseori limitaţi şi părtinitori şi vor spune: „Este imposibil ca oamenii să îl caute pe Dumnezeu pe nişte căi întortocheate!" Ba da, nu există vreo creatură care să nu îl caute pe Dumnezeu, numai că fiecare îl înţelege în felul ei.

Ar fi desigur de preferat să ştim unde se află Dumnezeu şi cum să îl găsim, dar Dumnezeu se găseşte deja puţin în hrană şi băutură, puţin şi în bani. El se află şi la bărbaţi şi femei. Da, toate aceste senzaţii de împlinire, de dilatare, de încântare, cine altcineva le-ar putea aduce? A dori autoritatea, puterea, înseamnă a dori să posezi deopotrivă un atribut al Domnului. Iar a dori frumuseţea este o altă căutare a unei calităţi a Domnului: splendoare să chiar şi mâncăii care îşi petrec întreaga zi în chefuri, dacă nu l-ar gusta puţin pe Domnul în acest fel, nu ar mai simţi acea plăcere a confortului sau a satisfacerii stomacului. Nu există nimic bun, frumos sau încântător care să nu conţină câteva frânturi din Divinitate. Numai ca, pentru a-l găsi cu adevărat pe Domnul, noi nu preconizăm toate aceste căi atât de costisitoare, murdare şi jalnice. (Unii merg să îl caute pe Domnul în mlaştini!) Noi arătăm adevărata cale, cea care îl atinge direct: soarele.

Primul lucru ce trebuie făcut este deci să înţelegem importanţa centrului şi să înţelegem cum această căutare a centrului produce în noi mari schimbări, chiar fără ştirea noastră. Cu cât ne apropiem de soare cu spiritul, cu sufletul, cu gândul nostru, cu inima, cu voinţa noastră, cu atât mai mult ne apropiem de centrul care este Dumnezeu. Soarele este simbolul Divinităţii în planul fizic, reprezentarea ei vizibilă, tangibilă. Toate aceste nume abstracte şi îndepărtate de noi date Domnului: Izvorul Vieţii, Creatorul cerului şi al pământului, Cauza Primordială, Dumnezeu Atotputernic, Sufletul Universal, Inteligenţa

Cosmică… se pot rezuma în imaginea soarelui atât de concretă şi apropiată de noi. Da, puteţi considera soarele ca rezumatul, sinteza tuturor acestor idei sublime şi abstracte ce ne depăşesc. În planul fizic, în materie, soarele este poarta, legătura, mediumul datorită căruia noi îl putem regăsi pe Domnul.

Începeţi prin a înţelege că privind centrul sistemului solar, restabiliţi în voi înşivă un sistem identic, cu propriul vostru soare în centru, cu spiritul vostru care revine, se instalează şi preia conducerea. Pentru moment, în voi este ceartă, haos, nu există nicio conducere, niciun cap: toţi „locatarii" voştri mănâncă, beau, strigă, răvăşesc; iar gândurile, sentimentele, dorinţele voastre se contrazic, fiecare îşi trage spuza pe turta sa. Cum vreţi să vă rezolvaţi problemele în această anarhie? Nu veţi reuşi!

Trebuie să fii în interior ca un sistem solar pentru ca totul să graviteze în jurul unui centru, dar un centru luminos şi călduros, nu trebuie să acceptaţi un centru întunecat, slab, murdar, prost… La curăţenie deci! Iar pe cei care i-aţi luat până acum ca ghizi, ca modele, trebuie să îi examinaţi unul după altul spunând: „Oare eşti la fel de luminos ca soarele? Atunci, pleacă de aici!… Iar tu eşti la fel de călduros ca soarele? Nu? Afară atunci!" După această curăţenie, această purificare, instalaţi soarele. Iar când soarele va apărea, când îşi va relua locul său central, când va fi cu adevărat prezent în voi, viu, veţi vedea de ce este capabil. La sosirea sa, toţi locuitorii care sunt în voi vor simţii că şeful, instructorul, stăpânul lor a revenit.

Priviţi nişte copii într-o clasă, nişte cântăreţi într-o corală sau nişte soldaţi într-o cazarmă: atât timp cât lipseşte capul, instructorul, şeful coralei, căpitanul, fiecare face ce vrea; dar imediat ce apare conducătorul, toţi revin la locurile lor şi încep lucrul… Priviţi şi o familie care se ceartă. Dintr-odată, un prieten stimat şi respectat de toţi apare şi ei îşi schimbă imediat atitudinea: „Bine ai venit, ia loc. Suntem fericiţi să te vedem! Ce mai faci?" Ei încearcă să se privească chiar cu amabilitate pentru ca prietenul său să nu observe că se aflau într-o adevărată tragedie! De ce să nu folosiţi aceeaşi lege, să introduceţi în voi „capul" cel mai luminos, cel mai călduros, cel mai însufleţitor: soarele? În acel moment, în mod instinctiv, magic, toţi îşi vor găsi locul, fiindcă le va fi ruşine să se comporte urât cu acest prieten sau superior…

Atunci când în voi izbucnesc nişte discuţii, nişte dezordini, nişte

revolte, dacă începeţi să vă rugaţi cu multă ardoare, totul se uşurează dintr-odată, şi veţi regăsi calmul şi bucuria: înseamnă că a sosit în sinea voastră un prieten şi din cauza lui toţi locuitorii au tăcut. Mulţi dintre voi aţi verificat aceasta, nu-i aşa? Acum, dacă îl rugaţi pe acest prieten cu şi mai multă insistenţă şi entuziasm să nu plece, să rămână şi să locuiască în voi, în acea clipă pacea şi lumina voi domni veşnic în sufletul vostru.

II.

Dacă ne luăm după aparenţe, din punct de vedere al pământului, vom observa desigur că soarele răsare, apune şi se roteşte în jurul pământului. Acest singur exemplu este suficient pentru a arăta că toţi cei care sunt obişnuiţi să considere lucrurile din punct de vedere terestru, geocentric, se înşală: întreaga lor filosofie este mincinoasă fiind bazată pe iluzia că soarele se roteşte în jurul pământului. În timp ce Iniţiaţii, care ştiu că pământul se roteşte în jurul soarelui, inversează punctul lor de vedere: ei se concentrează pe soare, ei consideră totul plecând de la soare şi văd adevărul.

Veţi spune: „Dar ştim cu toţii că pământul se roteşte în jurul soarelui!" Da, ştiţi în mod teoretic, dar în practică procedaţi ca şi cum soarele s-ar roti în jurul pământului. Iată de ce vă repet: „Atât timp cât nu veţi încerca să găsiţi centrul, centrul vostru, ce este partea divină din voi înşivă, şi să trăiţi acolo, să priviţi şi să acţionaţi de acolo, nu veţi găsi adevărul şi totul vă va apărea într-o manieră falsă".

Dacă nu mă înţelegeţi, este pentru că nu ştiţi că în om se găsesc deopotrivă pământul şi soarele. Pământul este stomacul, instinctele, iar soarele este creierul, inteligenţa. Din nefericire, oamenii au coborât de secole în stomac, ei privesc numai prin intermediul stomacului, adică a vieţii materiale. Tot restul nu are nicio importanţă pentru ei. De aceea, cel care încearcă să îi conducă acum spre celălalt centru: capul, inteligenţa, lumina, într-un cuvânt punctul de vedere heliocentric, întâmpină mari greutăţi! Cum să îi facem să înţeleagă că pătrunzând în centrul sistemului solar, vor regăsi în acelaşi timp propriul lor centru în jurul căruia totul trebuie să graviteze? Atât timp cât omul va dori să rămână centrul, aşa-zis, al propriei existenţe, el se va roti în jurul altor lucruri decât el însuşi, de aceea el este zguduit, tulburat, şi nu poate afla adevărul.

Mă voi folosi de toate mijloacele, de toate argumentele, de toate cunoştinţele de care dispun pentru a vă conduce spre acest adevăr

minunat: că trebuie să lucraţi să găsiţi mai întâi centrul sistemului nostru, soarele, aceste izvor de unde ţâşneşte viaţa, apoi în planul spiritual, pe Acela care este cel mai mare, cel mai puternic: Domnul, pentru a-i lega de propriul vostru centru care este scânteia voastră, Eul vostru Superior, fiindcă numai în acel moment vă veţi regăsi pe voi înşivă, veţi descoperi adevărul. Trăiţi încă în nişte iluzii şi tulburări, deoarece nu aţi reuşit să vă găsiţi centrul, să vă rotiţi în jurul lui, să vă topiţi în el. Vă stăpânesc încă dorinţele, capriciile, poftele arzătoare, vă rotiţi în jurul acestora. Ei bine, nu, de acum înainte ele trebuie să se rotească în jurul vostru, să vă asculte, să se supună. Dacă veţi alerga să le satisfaceţi, nu numai că nu veţi reuşi, dar veţi pierde totul. Ele trebuie să vă slujească, să lucreze pentru voi care sunteţi centrul, capul, stăpânul propriului vostru regat.

Ceea ce contează, ce este important pentru moment, este să văschimb aţi deci punctul de vedere. În loc să bolborosiţi: „Ah, să mă ridic din nou din pat pentru a asista la răsăritul soarelui! La ce îmi va folosi, oh, Doamne! Creierul îmi este blocat, nu pot medita”, acum când ştiţi ce comori sunt de exploatat, vă veţi trezi dimineaţa în alte dispoziţii.

Pentru ca lucrurile să vă fie şi mai clare, vă voi interpreta încă o pagină a cărţii naturii vii.

Atunci când îi observăm pe oameni, îi vedem că sunt împinşi în mod instinctiv să urce scara socială pentru a comanda şi a-şi asuma nişte responsabilităţi. Pentru aceasta, ei sunt obligaţi să treacă nişte examene şi atunci când dau dovada meritelor lor, sunt aleşi pentru cele mai înalte posturi de conducere. Dar de ce nu au observat ei că lucrurile stau la fel şi în domeniul spiritual? Iniţiaţii, adevăraţii discipoli ştiu că în planul spiritual există alte comisii, alţi examinatori, pentru a observa cum rezolvă ei problemele puse de viaţă, şi atunci ei lucrează, lucrează în interior, şi dacă reuşesc li se acordă un loc mai înalt şi nişte puteri mai mari. Cu cât continuă să urce, să se apropie de vârf, de perfecţiune, cu atât mai mult Cerul le dă nişte diplome, le încredinţează nişte posturi mai importante şi într-o bună zi vor obţine toate puterile, ei comandând chiar forţelor naturii, dar întotdeauna pentru bine.

În loc să doriţi să intraţi în competiţie cu alţii pentru a obţine un post de prefect, de ministru sau de preşedinte, lucraţi deci să vă înălţaţi interior pentru a găsi soarele. Cu cât iubiţi şi înţelegeţi soarele,

cu atât mai mult vă înălţaţi până la gradele superioare ale fiinţei voastre, vă apropiaţi de vârf. Reprezentat în mod diferit, vârful nu este altceva decât centrul, fiindcă proiecţia geometrică a conului este un cerc cu un punct în centru. Fie că vă îndreptaţi spre centrul cercului vostru, sufletul vostru, spiritul vostru, urcaţi să ajungeţi la vârf, la soare, este de fapt acelaşi demers exprimat altfel, iar binefacerile ce le primiţi sunt aceleaşi: pacea, lumina, puterea, iubirea…

Articol IV. Cap. 4 – Soarele hrănitor

I.

Soarele este tatăl tuturor planetelor, ele au ieşit din el; deci tot ce există pe pământ ca elemente chimice, ca substanţe minerale sau vegetale, există deja în stare subtilă, eterică, în soare. Problema este să ştim cum, concentrându-ne asupra soarelui, putem capta în starea lor de puritate originară toate elementele de care avem nevoie pentru echilibrul şi sănătatea noastră. Fiindcă atât timp cât căutăm remediile numai în lumea de jos, în planul fizic, fără a depune vreun efort să ne înălţăm, nu câştigăm nimic în planul spiritual.

La cel mai mic semn de boală, oamenii înghit în general o mulţime de medicamente. Desigur, elementele ce intră în compoziţia acestor medicamente vin din soare, dar dacă neam strădui să captăm aceste elemente din planul eteric, de la izvor, ar fi mult mai profitabil. Medicina nu cunoaşte încă aceste elemente subtile, fiindcă sunt imponderabile, dar sunt mult mai importante decât toate celelalte descoperite până în prezent.

Medicina oficiala acordă acum un rol esenţial glandelor endocrine. Nu, este o eroare. În realitate, în planul astral şi în planul mental există alţi factori care declanşează şi guvernează funcţionarea glandelor endocrine. Atunci când una dintre aceste glande secretă hormoni într-o cantitate prea mică sau prea mare, producând anomalii în organism, trebuie să existe o cauză. Unde se află această cauză? Ei bine, tocmai în planurile astral şi mental. Aceste două regiuni unde se formează sentimentele şi gândurile, nu sunt încă exploatate, nici stăpânite, dar tocmai de acolo sunt proiectate nişte elemente ce reprezintă un pericol pentru alte aparate: glandele endocrine sau sistemul nervos, cel simpatic, ganglionii… Trebuie deci să căutăm mult mai sus cauzele bolilor şi remediile lor. Ştiinţa le va descoperi încet-încet.

Nu de mult se spunea: „Dacă luaţi atâtea proteine, atâtea lipide,

atâtea glucide sau săruri minerale… veţi avea atâtea calorii care vă vor da atâta energie". Se credea că aceste calorii reprezintă totul, până în ziua când s-au descoperit nişte elemente mai subtile şi imponderabile: vitaminele. De atunci, s-a vorbit numai despre vitamine şi întreaga lume s-a îndopat cu vitamine. Iniţiaţii nu au nevoie să ia vitamine: în lucrările lor spirituale ei reuşesc să capteze alte elemente cu mult mai subtile şi eficace care se ocupă să pună la punct totul în organism, incluzând şi asimilarea vitaminelor. Acum s-au descoperit hormonii, dar nu s-a spus încă ultimul cuvânt.

Eu v-am spus, ultimul cuvânt îl constituie gândurile şi sentimentele. Da, fiindcă gândurile şi sentimentele sunt nişte forţe ce declanşează anumite aparate care acţionează la rândul lor asupra organismului, asupra glandelor endocrine, a sistemului nervos, şi în funcţie de calitatea lor, aceste gânduri şi sentimente produc armonie sau dezordine. Există acum câţiva cercetători care lucrează în această direcţie, dar nu sunt ascultaţi. Medicii vor adopta mai târziu în mod oficial teoriile lor: se vor studia numai aceşti factori subtili care sunt gândul şi sentimentul, se vor crea noi ramuri de studiu, cu laboratoare şi tehnici speciale, şi toţi vor fi obligaţi să recunoască ca Ştiinţa Esoterică posedă nişte baze solide şi adevărate.

Vă voi spune acum cum puteţi capta aceste particule eterice trimise dimineaţa de soare. Este foarte simplu, nu trebuie să ştiţi nici care sunt elementele care vă vor restabilii sănătatea, aceasta nu are nicio importanţă. Vă străduiţi numai să urcaţi cu ajutorul gândului până la regiunile cele mai subtile: acolo, vă expuneţi, aşteptaţi… iar sufletul şi spiritul vostru care sunt nişte chimişti şi nişte medici foarte competenţi ce cunosc cu exactitate natura tuturor substanţelor eterice, captează ce vă este necesar şi lasă restul la o parte. Aşteptaţi, cu iubire, cu supunere, cu bucurie, cu încredere… şi după o vreme, când reveniţi, simţiţi că ceva s-a restabilit, s-a uşurat, s-a întărit.

Nu contează prea mult dacă pentru moment nu cunoaşteţi natura acestor elemente. Ceea ce vă pot spune în câteva cuvinte, este că ele se găsesc în prana. Prana este o forţă vie, este vitalitatea care vine din soare, o respirăm cu aerul şi o absorbim prin toate celulele noastre. Putem compara prana cu o apă care curge din munţii înalţi, cu un râu care conţine numeroase elemente nutritive pentru peşti, dar şi pentru animalele şi oamenii care trăiesc pe malurile sale. Prana este un fluviu care vine din soare până la noi, şi trebuie să extragem din ea,

prin respiraţie şi meditaţie, elementele de care avem nevoie.

Cei care preferă să deschidă gura pentru a înghiţi o pastilă trebuie să ştie că este o soluţie nocivă şi prejudiciabilă pentru ei, fiindcă îi împiedică să-şi dezvolte voinţa; de altfel, aceasta le va aduce numai o uşurare trecătoare şi superficială, în locul unei ameliorări profunde şi durabile. Eu nu vreau să spun să nu mai luaţi medicamente, dar să nu o faceţi niciodată fără a capta mai întâi aceste elemente vii, spirituale, ce se găsesc în prana. Fiindcă efortul care vi se cere, psihic şi spiritual, vă întăreşte voinţa, va pune în contact cu nişte regiuni superioare, însufleţeşte, stimulează şi declanşează anumiţi centri ce pregătesc terenul, iar când luaţi apoi remediul fizic, efectul este mult mai puternic şi durabil.

Eu le preconizez deci pe amândouă: medicamentul farmacistului şi leacul spiritual, dar acord întâietate laturii spirituale. Evident, v-am spus, medicamentele conţin nişte substanţe vegetale şi minerale care vin din soare, iar dacă Dumnezeu a depus aceste elemente în natură, este pentru a ne folosi de ele, nu există nicio îndoială. Iar a crede că totul se găseşte aici şi că numai aceasta vă poate da aplomb, presupune să vă întâlniţi cu Ştiinţa Esoterică.

Veţi spune: „Da, dar aceste particule ce le captăm la răsăritul soarelui sunt imponderabile, ele nu pot fi foarte eficace”. Este adevărat, ele sunt imponderabile, dar reprezintă chintesenţa cea mai vie pe care soarele o trimite în univers. Iar faptul că medicina homeopată a descoperit ca dozele foarte diluate sunt deseori mult mai eficace decât dozele foarte condensate, dovedeşte veridicitatea cuvintelor mele. De ce să nu absorbim aceste particule foarte diluate, imponderabile, acest fel de vitamine de o natură foarte subtilă aduse de razele soarelui?

Se pot extrage din soare şi alte tipuri de energii decât cele ce pot servi la fabricarea electricităţii sau încălzirii. Dacă ştim să o captăm, energia soarelui ne poate da vitalitatea şi sănătatea, dar şi liniştea, inteligenţa, iubirea… Cu această filosofie suntem pe cale de a o lua înaintea omenirii cu câteva secole. De altfel, unii mi-au spus: „Cu ideile dumneavoastră, sunteţi înainte cu mai multe secole”. Este adevărat, ceea ce noi gândim astăzi, va gândi lumea întreagă în viitor.

II.

Noi posedăm un corp fizic ale cărui particule se înnoiesc la fiecare şapte ani. Ne putem pune atunci desigur întrebarea: din

moment ce se produce această înnoire, de ce păstrăm mereu aceleaşi obiceiuri proaste, aceleaşi slăbiciuni, aceleaşi boli? Fiindcă aceste particule noi primesc influenţele unor amprente înscrise deja în materia vie a fiinţei noastre şi ele sunt obligate să asculte de vechile directive. Iată de ce particulele noi nu reuşesc să ne schimbe temperamentul, să ne alunge slăbiciunile. Putem compara acest fenomen cu modalitatea în care funcţionează o administraţie sau o uzină. Din când în când, datorită unei boli, a bătrâneţii sau a decesului, unii membrii ai personalului sunt înlocuiţi, cu funcţionari noi, mai tineri, mai viguroşi. Dar în ceea ce priveşte activitatea, ei sunt obligaţi să se conformeze la ce făceau vechii funcţionari. Deci, chiar dacă persoanele sunt noi, ocupaţiile lor rămân aceleaşi. Este ce se întâmplă cu particulele noi pe care le primim prin diferitele noastre activităţi: nutriţia, respiraţia, judecata, senzaţia etc… Iată de ce, dacă dorim ca aceste particule noi să fie cu adevărat noi şi să producă nişte efecte noi, trebuie să le dăm o alta orientare, să le imprimăm o altă amprentă şi v-am prezentat deja un anumit număr de exerciţii pentru a reuşi.

În realitate, pentru a reînnoi materia organismului vostru, cea mai eficace metodă este de a şti să lucraţi cu soarele. În fiecare dimineaţă vă aflaţi în faţa soarelui care trimite peste tot în spaţiu nişte particule luminoase de o mare puritate. Ce vă împiedică atunci să vă concentraţi pentru a elimina din fiinţa voastră fizică şi psihică vechile particule uzate, întunecate, bolnave, înlocuindu-le cu aceste particule noi care vin din soare?

Iată un exerciţiu dintre cele mai folositoare ce îl puteţi face la răsăritul soarelui: cu ajutorul gândului, al imaginaţiei, încercaţi să captaţi aceste particule divine şi să le plasaţi în voi… Veţi regenera astfel încet-încet complet materia fiinţei voastre; datorită soarelui, veţi gândi şi acţiona ca un fiu al Domnului.

Boala nu este altceva decât acumularea în organism a unor materiale străine, iar pentru a vă vindeca, trebuie să le eliminaţi. Aceasta este adevărata concepţie a sănătăţii: curăţenia! Dacă este atât de important să ştim să culegem dimineaţa particulele ce ni le aduce soarele, este pentru că sunt singurele care nu vor produce în noi nicio neplăcere, nicio impuritate. Tot ceea ce mâncăm, bem, respirăm, lasă mereu câteva resturi, este inevitabil. Numai razele de soare sunt constituite dintr-o materie ce nu lasă deşeuri. De aceea trebuie să învăţăm să ne hrănim cu acest element superior care este lumina.

Dacă voi întreba cât timp poate rezista o fiinţă umană fără hrană, mi se va răspunde: „Patruzeci, cincizeci, şaizeci de zile…” Dar cât timp fără să bea: „Zece zile, cincisprezece zile…” Şi cât timp fără a respira: „Numai câteva minute”. Este deci evident că pentru om alimentul solid (ce corespunde pământului) este mai puţin importantdecât elementul lichid (ce corespunde apei), şi că elementul lichid este mai puţin important decât elementul gazos. Iar dacă aş întreba acum cât timp o fiinţă umană ar putea rezista fără foc, mi se va răspunde: „Ani în şir! Există oameni care au rămas fără încălzire ani de zile sau care nici măcar nu au avut!” În realitate, nu este vorba despre acel foc, ci de focul care se găseşte în om, şi atunci, chiar în secunda în care îl pierde, omul moare. Da, în secunda în care inima îşi pierde căldura, omul îşi pierde viaţa. Focul este deci elementul cel mai important în om, de aceea el trebuie să înveţe să se hrănească cu el şi să îl păstreze în el.

Iată ceva nou. Oamenii sunt obişnuiţi să se hrănească numai cu nişte elemente solide, lichide, gazoase, dar ce fac ei cu cel de-al patrulea element, focul, lumina? Nu mare lucru, nimic. Ei nu ştiu să se hrănească cu lumină, care le este totuşi mai necesară decât aerul. De aceea toţi aceşti oameni care ne critică şi ne ridiculizează fiindcă asistăm dimineaţa la răsăritul soarelui, demonstrează că sunt nişte neştiutori şi aş spune chiar primitivi! Asistăm la răsăritul soarelui pentru a ne hrăni cu lumină, şi în loc să-şi bată joc de noi, ei ar avea interesul să procedeze la fel. Omul are nevoie să se hrănească cu lumină pentru a-şi alimenta creierul. Creierul vrea şi el să se hrănească!… iar lumina este hrana să: ea trezeşte capacităţile ce permit omului să pătrundă în lumea spirituală. Atât timp cât omul se va mulţumi să-şi hrănească creierul cu nişte particule solide, lichide şi gazoase, el va rămâne foarte limitat în înţelegerea sa. El va înţelege poate lucrurile pământene, dar misterele universului îi vor scăpa. Veţi spune: „Da, dar mâncând, bând, ne hrănim şi creierul”. Este adevărat, dar numai partea sa mai puţin subtilă. Fiindcă creierul, care este un organ ierarhizat, este constituit din mai multe zone: unele conţin nişte centri ce ne permit să ne descurcăm în realităţile lumii materiale şi intelectuale, iar altele, nişte centri capabili să intre în legătură cu calităţile lumii spirituale, ale lumii divine. Dacă învăţaţi să vă hrăniţi creierul cu acest element subtil care este lumina, rezultatele vor fi diferite. Tradiţia povesteşte că Zoroastru l-a întrebat într-o zi pe zeul

Ahura Mazda cum se hrănea primul om, iar Ahura Mazda i-a răspuns: „El mânca foc şi bea lumina”.

Veţi replica: „Da, dar pentru a ne înlocui toate particulele vechi, vor trebui poate secole?” Nu, puteţi accelera această transformare prin intensitatea iubirii voastre. Cu cât veţi iubi lumina, cu atât mai mult o veţi atrage în voi.

Cei mai mulţi oameni au faţă de soare aceeaşi atitudine pe care o au faţă de hrană. Ei nu se preocupă de felul în care se hrănesc. Chiar dacă vorbesc, gesticulează, se ceartă în timpul meselor, ei îşi spun că organismul se va ocupa să primească şi să trieze toate elementele necesare bunei sale funcţionări. Este adevărat, organismul se ocupă cu aşa ceva. Dar ceea ce ei nu ştiu, este că hrana conţine nişte forţe şi nişte elemente subtile, venite din spaţiu, pe care numai o nutriţie conştientă ne poate permite să le primim. Aceste elemente ce aparţin planului eteric, planului astral şi chiar planului mental, ne pot ajuta să ne ameliorăm gândurile, sentimentele, întregul nostru comportament. Da, dar vă repet, numai dacă ştim să ne hrănim în mod conştient, inteligent.

Este exact ce se petrece atunci când asistăm la răsăritul soarelui. Dacă vă aflaţi acolo, aşezaţi în faţa soarelui, ocupaţi să vă gândiţi la altceva, veţi primi mereu câteva binefaceri fizice ale căldurii şi luminii sale, dar nu veţi primi elementele cele mai subtile ce vă pot ajuta în evoluţia voastră spirituală. Dacă sunteţi conştienţi că prin intermediul razelor sale soarele vă transmite viaţa sa, înţelepciunea sa, frumuseţea sa, vă pregătiţi să le primiţi, deschizând în voi înşivă mii de porţi prin care aceste raze pot intra să-şi depună comorile, şi vă veţi umple astfel întreaga fiinţă cu binefacerile soarelui.

Iată de ce este atât de important să fiţi conştienţi de ceea ce reprezintă soarele. Numai în acest fel veţi putea primi elementele ce vă vor ajuta să aprofundaţi legile şi misterele naturii, să gustaţi pacea şi fericirea.

Articol V. Cap. 5 – Plexul solar

Lumina, căldura şi viaţa pe care le cunoaştem nu sunt decât un aspect inferior al adevăratei lumini, al adevăratei călduri şi al adevăratei vieţi. În spatele luminii soarelui se află lumina Domnului, dar noi nu o putem cunoaşte, aşa cum nu-i putem cunoaşte căldura, iubirea sau viaţa sa, adică gradul cel mai intens al vieţii. Dumnezeu este de necunoscut, insesizabil, dar în acelaşi timp El aproape că ne

atinge, însă sub o formă foarte îndepărtată, foarte imperfectă. Nu trebuie să ne închipuim că lumina soarelui este adevărata lumină a Domnului. Este o reflectare a adevăratei lumini. Noi nu putem cunoaşte, nici înţelege cealaltă lumină; ea este atât de subtilă şi puternică încât pentru noi este întuneric, şi chiar pentru multe alte spirite mai evoluate ca noi.

În Ştiinţa Iniţiatică se spune că întunericul a produs lumina. La origine era haosul, materia neorganizată: „hyle" aşa cum o numesc grecii. Acest haos este reprezentat de un cerc, zero. În mod simbolic, cercul este infinitul, materia neînsufleţită. Dar este foarte dificil să înţelegem asemenea noţiuni; în mod intelectual este aproape imposibil. De aceea filosofii, şi savanţii, care doresc să înţeleagă totul din punct de vedere intelectual, nu reuşesc să o facă. Creierul este capabil să o facă în ceea ce priveşte aspectul teoretic. Dar creierului nu îi este dat să înţeleagă cu adevărat lucrurile, adică să le simtă, să le guste şi să le trăiască.

De altfel, deseori se spune că inima este cea care înţelege şi se vorbeşte despre inteligenţa inimii… Chiar şi Evangheliile fac aluzie la inimă ca organ de înţelegere. Dar despre ce inimă este vorba? Se crede că este inima fizică, organul care pompează sângele. Nu, adevărata inimă, inima iniţiatică, este plexul solar: el simte, înţelege, sesizează marile adevăruri cosmice. Creierul ştie numai să discute puţin, să scrie, să vorbească şi să mâzgălească ceva fără a avea o idee clară despre lucruri. Priviţi cum se petrec lucrurile în lumea actuală, lumea celei de a cincea rase: se explică, se vorbeşte, se scrie, dar în realitate nu s-a înţeles nimic, fiindcă cu ajutorul creierului este imposibil să ai o înţelegere perfectă. Lucrurile trebuie trăite pentru a fi înţelese, trebuie trăite cu întreaga fiinţă.

Plexul solar dirijează toate funcţiile corpului fizic; de el depind respiraţia, eliminarea toxinelor, circulaţia, nutriţia, creşterea. Tot prin plexul solar omul poate comunica realmente cu universul, fiindcă plexul solar este legat de întreg cosmosul, ceea ce nu este cazul creierului. În realitate, această comunicare ar putea fi restabilită, dar creierul nu este încă suficient dezvoltat pentru aceasta, fiindcă el este o formaţiune nou apărută; plexul solar este o formaţiune mult mai veche, el a creat şi a alimentat creierul. Da, creierul este un produs al plexului solar, este copilul lui, de aceea plexul solar îl hrăneşte, îi trimite resurse, şi când încetează să îi trimită, omul adoarme, se

abrutizează sau are dureri de cap, nu mai poate judeca.

Creierul nu este separat de plexul solar, dar dacă nu poate beneficia mereu de sprijinul său, este pentru că nu ştie încă să intre în legătură cu acesta. V-am explicat deja ca plexul solar este un creier inversat, fiindcă în creier materia cenuşie este la exterior şi materia albă în interior, în timp ce în plexul solar materia cenuşie este în interior şi materia albă la exterior. V-am mai adăugat că materia cenuşie ne permite să gândim, iar materia albă ne permite să simţim.

Datorită materiei albe care se găseşte la exterior, plexul solar simte tot ce se întâmplă în fiinţă umană, în toate celulele sale; de acea el este ocupat fără încetare să restabilească echilibrul. În timp ce creierul nu simte nimic, numai când totul merge foarte prost şi se blochează. Dar el nu ştie cum să remedieze situaţia. De exemplu, dacă inima vă bate prea repede sau prea încet, sau dacă aveţi rău la stomac, creierul este incapabil să facă ceva. De altfel, aceasta nu depinde de el. În timp ce, dacă îi oferiţi condiţii bune pentru a funcţiona normal, plexul solar restabileşte totul. El posedă o farmacie formidabilă pe care nici măcar nu v-o puteţi imagina; şi cum se află în legătură cu toate organele, cu toate celulele, el ştie ce se întâmplă şi poate interveni. Este deci mai bine echipat decât creierul. Dar toate acestea nu sunt bine explicate, chiar şi în ştiinţa medicală.

Creierul s-a dezvoltat foarte târziu la animale şi la oameni; de exemplu, chiar creierul furnicilor este mai bine organizat decât cel al omului fiindcă furnicile sunt mai bătrâne decât el. Dacă comparaţi creierul furnicilor cu acela al omului, rămâneţi uimiţi observând cum ele au reuşit să organizeze un creier atât de mic. Creierul uman nu este încă bine organizat, dar va fi mai târziu, pentru că el are misiunea de a înregistra totalitatea cunoştinţelor şi a concepe nişte realizări fantastice. Vă repet însă, cel care dirijează, care comandă şi de care depinde totul este plexul solar, cu centrul Hara situat puţin mai jos, deoarece ele sunt în legătură.

Occidentalii sunt pe cale să se distrugă fiindcă întreaga lor activitate se plasează în creier: studiile, calculele, grijile etc… Şi cum nu este pregătit să reziste unor tensiuni mari, multe boli apar acum din pricina supraîncărcării creierului. Dacă occidentalii ar şti cum să repartizeze munca între plexul solar şi creier, ei nu ar fi niciodată obosiţi. De ce? Fiindcă plexul solar nu oboseşte niciodată, este un rezervor aproape inepuizabil. Omul care duce o viaţă dezordonată

deranjează plexul solar în funcţiile sale, şi el se simte blocat, comprimat, cu nervii bolnavi. Cel care nu trăieşte cumpătat este pe cale să distrugă factorul cel mai important de care depinde tot restul în organismul său.

În vechile tratate de alchimie se întâlneşte un fel de ulei sau esenţă ce posedă nişte proprietăţi minunate: ea oferă sănătatea, inteligenţa, frumuseţea, cunoaşterea… În realitate, toate fiinţele vii, plantele, animalele, oamenii, pot distila această esenţă. A fost denumită în mai multe feluri: adevărata sevă, prana, elixirul vieţii veşnice… Alţii o numesc magnetism. Despre această esenţă vorbea Iisus când spunea: „Râuri de apă vie vor curge din pântecele lui". Când omul se hrăneşte, când respiră (deoarece în aer este răspândită o esenţă venită din soare ce o putem capta prin respiraţie), şi chiar atunci când gândeşte, el caută să extragă această esenţă, acest ulei.

Eu v-am spus ca această esenţă se găseşte peste tot. Plantele o extrag din sol, din aer, din razele soarelui, şi datorită acesteia, ele pregătesc seva. Seva vegetalelor este simbolul aceste seve vii care curge în noi. Unde curge ea? Tocmai în plexul solar. Uneori, când sunteţi neliniştiţi, nemulţumiţi, nerăbdători, dacă sunteţi suficient de sensibili pentru a putea observa ce se petrece în voi, veţi constata că ceva se împrăştie în plexul vostru solar. Plexul solar este vaza ce păstrează magnetismul viu, iar atunci când acesta scapă, vă simţiţi slăbiţi, incapabili să acţionaţi, să vă concentraţi.

Dimpotrivă, dacă sunteţi fericiţi, calmi, simţiţi o dilatare a plexului solar, ceva care curge ca un izvor. Plexul solar este rezervorul forţelor vitale, acumulatorul tuturor energiilor; dacă ştiţi cum să îl umpleţi zilnic, veţi avea o sursă din care vă veţi putea extrage în fiecare clipă forţele ce vă sunt necesare.

Iată un exerciţiu ce îl puteţi face la răsăritul soarelui: în timp ce meditaţi asupra luminii şi a căldurii soarelui, aşezaţi-vă mâna dreaptă pe plexul vostru, umplându-l astfel cu nişte forţe şi energii ce vă vor permite să vă continuaţi neobosiţi activitatea.

Articol VI. Cap. 6 – Omul conform imaginii soarelui

I.

Atunci când privim soarele, ceea ce vedem mai întâi este acel disc luminos care are mereu aceeaşi formă, aceeaşi dimensiune, şi care poate fi observat, măsurat, filmat. Este corpul său. Dar dacă vrem să studiem ce iese din el, această lumină care curge, care ţâşneşte din

centru spre periferie, să ştim ce este şi până unde se răspândeşte în spaţiu, este imposibil, aceasta depăşeşte imaginaţia.

Fiinţa umană este construită ca soarele: ea are un corp fizic determinat, ce nu poate fi schimbat; dar ce cunoaştem din ce iese din ea, din gândurile, sentimentele, radiaţiile, emanaţiile sale? Nu mare lucru… Oamenii au tendinţa să creadă că se confundă cu trupul lor fizic; dar ei vor fi în curând obligaţi să-şi revizuiască toate concepţiile şi să recunoască că numai Ştiinţa Esoterică este adevărată fiindcă ea aţ mut mereu seama în acelaşi timp de două aspecte ale realităţii: aspectul obiectiv, măsurabil, material al fenomenelor, ce nu trebuie neglijat, dar mai ales de aspectul spiritual, viu, emanaţiile şi radiaţiile a căror natură, nici putere, nu este încă cunoscută.

Vă spuneam într-o zi: „Planetele ne ating, soarele ne atinge…" şi eraţi uimiţi. Şi totuşi este adevărat, soarele ne atinge de departe cu razele sale. Iar noi care suntem construiţi după acelaşi model ca soarele, prin gândul, prin sufletul, prin spiritul nostru posedăm nişte puteri ce se întind foarte departe în afara limitelor corpului fizic. La fel cum soarele acţionează asupra metalelor, plantelor, animalelor, oamenilor, pe care îi pătrunde, îi încălzeşte şi hrăneşte, tot aşa putem şi noi prin emanaţiile noastre să transformăm, să luminăm, să însufleţim creaturile la distanţă.

Să mergem mai departe: acest disc luminos ce îl observăm pe cer, perfect limitat, este corpul soarelui. Ceea ce iese din el, razele sale, sunt gândurile sale, sufletul său, spiritul său, care vor merge la periferie pentru a împărţi peste tot bogăţia şi belşugul. Iar când sau descărcat, ele se reîntorc în soare pentru a se reîncărca şi a pleca din nou să viziteze alte creaturi prin spaţiu.

În corpul nostru fizic reprezentantul soarelui este inima; ea are aceleaşi funcţii, aceeaşi activitate neobosită, şi îşi continuă fără încetare lucrarea, chiar când toate celelalte organe se relaxează puţin, fiindcă are un singur scop: să ajute, să susţină, să alimenteze, să construiască, să repare. Ea nu are alt gând decât să dea, să fie impersonală, generoasă şi plină de iubire. Dar oare oamenii şi-au dat seama că posedă un organ, inima, care este reprezentantul soarelui în corpul lor fizic?

Aceste raze, această lumină pe care soarele o trimite, corespund deci sângelui: asemenea lui, ele sunt pline cu tot ce este folositor, profitabil, benefic şi salutar pentru toate creaturile universului. Când

acest sânge şi-a depus încărcătura sa de materii nutritive, regeneratoare, vindecătoare, şi a luat toate impurităţile, el se reîntoarce. Dar el nu se întoarce direct la soare, la inimă, el trece mai întâi prin plămânii universului pentru a se descotorosi aici de aceste impurităţi. Planeta care joacă rolul de plămâni este Jupiter. Astrologia îi atribuie mai degrabă ficatul, dar ficatul îndeplineşte aceleaşi funcţii într-un alt domeniu: el curăţă şi purifică deopotrivă organismul de otrăvurile sale. În limba bulgară, la ficat se spune: „ceren drob" ce se poate traduce prin plămân negru, iar la plămâni se spune: „bel drob", plămân alb. Vedeţi ce apropiere extraordinară există. Amândouă sunt însărcinate cu purificarea în două domenii diferite.

Deşi astrologia atribuie în mod obişnuit ficatul lui Jupiter, eu îl atribui mai degrabă lui Saturn. În acest caz, mitologia ne poate ajuta să înţelegem legăturile dintre ei. La origine, Jupiter se afla în ficat şi Saturn în plămâni, dar când Jupiter şi-a detronat tatăl, el a preluat conducerea plămânilor şi l-a aruncat pe Saturn în ficat. De atunci, Saturn duce o viaţă subterană, în mine, ca şi ficatul care lucrează sub diafragmă, în întuneric şi otrăvuri.

Să lăsăm însă toate acestea şi să ne reîntoarcem la soare. Lumina care iese deci din soare este sângele său. De îndată ce razele au fost folosite de planete, de nenumăratele fiinţe ale universului – pentru că spaţiul este locuit de miliarde de creaturi care primesc aceste raze şi îşi extrag din ele o hrană – ele se întunecă, îşi pierd lumina, căldura; ele se îndreaptă atunci spre Jupiter care le purifică – luna şi Saturn participă şi ele la această purificare – şi se reîntorc în sfârşit în soare. Apoi, din nou, încărcată cu iubire, înţelepciune şi adevăr, această forţă pleacă din nou în spaţiu, retrimisă de soare.

O întreagă circulaţie se produce deci în sistemul solar. Sistemul solar este un organism viu care funcţionează datorită soarelui, această inimă care bate şi îl alimentează fără încetare. Iată de ce inima a fost luată drept simbol al impersonalităţii, al dezinteresului, al iubirii: fiindcă ea ocupă în om locul soarelui. Dorinţa sa de a da îl face pe soare atât de luminos şi călduros. Luaţi cuiva iubirea, bunătatea, dorinţa de a ajuta oamenii, şi chipul său va deveni întunecat, trist. Priviţi un om care se pregăteşte să-şi viziteze un prieten bolnav sau nefericit, să îi aducă nişte cadouri, să îi spună nişte cuvinte de mângâiere: chipul său este frumos, strălucitor. Dimpotrivă, priviţi chipul unui criminal care pregăteşte o lovitură: el este întunecat, crispat, neliniştit, nu are nicio

lumină. Trebuie să înţelegeţi acest limbaj. Cu cât veţi dori să luminaţi, să instruiţi, să ajutaţi fiinţele, cu atât mai mult lumina va creşte şi se va lărgii în voi până când va forma în jurul vostru o aură extraordinară, strălucitoare, luminoasă. Soarele posedă adevăratele criterii, măsurile, legile absolute. De acea eu nu caut să mă instruiesc în alte cărţi, pentru mine soarele constituie adevărata carte.

Nu este uimitor că soarele care dă, oferă şi străluceşte de miliarde de ani, nu a obosit?... Fiindcă voi nu ştiţi că, în iubirea divină, există o lege conform căreia cu cât daţi mai mult, cu atât mai mult vă umpleţi. În univers nu există vid. Imediat ce se produce un vid, apare ceva care îl umple. Această lege acţionează în toate planurile. Dacă ceea ce daţi este luminos, strălucitor, benefic, veţi primi din cealaltă parte nişte elemente de aceeaşi calitate, de aceeaşi chintesenţă şi strălucire. Dar dacă emanaţi nişte murdării, rezervorul vostru se va umple imediat de murdării.

Soarele este inepuizabil deoarece în dorinţa sa de a da, el se umple. El ne trimite razele sale, dar în acelaşi timp primeşte fără încetare noi energii din infinit, din imensitate, din Absolut. El dă, el proiectează nişte raze spre periferie, dar în propriul centru el absoarbe energiile Absolutului. Este ceea ce mi-a explicat într-o zi: „Eu sunt legat în permanenţă de infinit, de Divinitate, şi cum nutresc cele mai pure gânduri şi dorinţe, eu atrag deopotrivă cele mai pure şi luminoase energii. Învăţaţi de la mine cum să deveniţi perfecţi, sârguincioşi, neobosiţi. Să aveţi acelaşi scop ca al meu, să aveţi idealul de a vă asemăna cu mine, să lucraţi ca mine, şi veţi constata că, imediat ce veţi cheltui anumite energii pentru binele altora, după puţin timp, vă veţi simţi reîncărcaţi dintr-odată cu nişte energii noi". Cum se întâmplă aşa ceva? Este misterios, dar atât de adevărat! În timp ce, dacă veţi cheltui nişte energii într-un scop prea personal, vă va trebui mult timp să le recuperaţi, să vă odihniţi, să vă restabiliţi, iar dacă din nefericire vă veţi îmbolnăvi, vor trebui luni de zile sau chiar ani să vă vindecaţi. Creaturile inspirate de cele mai bune gânduri şi cel mai bun ideal se restabilesc întotdeauna mai repede.

Evident, îmi veţi spune că este dificil să realizaţi această măreţie, această superioritate a soarelui... Eu ştiu bine, dar dacă oamenii se perfecţionează, se purifică, se spiritualizează din generaţie în generaţie, ei vor obţine încet-încet aceleaşi calităţi ca ale soarelui: ei vor deveni neobosiţi, invulnerabili, inepuizabili şi mereu strălucitori.

II.

Se spune în Ştiinţa Esoterică că acolo unde locuieşte un Iniţiat, niciun spirit malefic nu are dreptul să pătrundă. Iniţiatul le poate chiar interzice intrarea în locuinţa sa folosindu-se de nişte tăbliţe sau ameninţându-le cu o anumită pedeapsă dacă nu respectă interdicţia. Iar când doreşte să efectueze o ceremonie magică, o mare lucrare spirituală, el rezervă un loc şi îl consacră pentru a interzice pătrunderea spiritelor malefice: el îl înconjoară cu un cerc şi scrie în acesta nişte nume sacre, şi astfel este liniştit, poate lucra. Au dreptul să pătrundă acolo numai creaturile superioare, în timp ce entităţile inferioare rămân afară urlând, ameninţând, iar dacă încearcă să intre, ele sunt distruse.

Atunci când o fiinţă doreşte să creeze, ea se aseamănă cu o mamă însărcinată sau cu o cloşcă care stă pe ouă: îi trebuie un cuib, un loc liniştit şi retras. La fel se întâmplă şi în lumea invizibilă: fiecare spirit îşi are rezervat locul său în spaţiul infinit, fiecare creatură spirituală ocupă un loc delimitat şi ocrotit de anumite vibraţii, anumite culori sau o chintesenţă specifică; este un domeniu în care cel care posedă nişte vibraţii contrare nu are dreptul să producă nişte perturbaţii. Numai spiritele superioare au dreptul de a trece peste tot fiindcă ele nu deranjează niciodată nimic.

Prin locurile unde trăiesc şi locuiesc oamenii, vin şi pleacă, circulă milioane şi miliarde de entităţi, fără ca aceştia să-şi dea seama. Dacă nu puneţi deci tăbliţa: „Intrarea oprită”, adică nu vă consacraţi casă, creaturile inferioare vor veni să vă fure, găsind uşa deschisă; în acel moment nu vă mai puteţi plânge justiţiei divine, ea vă va răspunde: „Este greşeala voastră! Trebuie să puneţi un gard sau cel puţin o pancartă”.

Atât timp cât inima voastră, sufletul, spiritul vostru se află în bătaia vântului fără a fi consacrate, ocrotite, înconjurate de o barieră de lumină, spiritele au dreptul să intre să murdărească, să distrugă sau chiar să vă deposedeze de toate comorile voastre. Ele nu pot fi pedepsite, proprietarul este cel care trebuie să-şi ia măsuri de prevedere. Aşa cum oraşele şi castelele erau protejate în trecut cu ajutorul unor şanţuri umplute cu apă, a unor fortăreţe sau punţi rabatabile, tot aşa discipolul trebuie să clădească în jurul său nişte ziduri, nişte fortăreţe sau fortificaţii. Aura este cea mai bună protecţie împotriva tuturor curenţilor nocivi şi a spiritelor întunecate pentru un

discipol sau un Iniţiat. Cu cât este mai luminoasă, mai largă, cu atât mai mult curenţii ei sunt mai puri, şi cu atât mai mult discipolul se află în siguranţă, deoarece aura joacă rolul unei carapace, a unei platoşe ce îl protejează de toţi curenţii nocivi. Vă gândiţi oare să lucraţi asupra aurei voastre?... Nu, rămâneţi expuşi la bunul plac al acestor entităţi răufăcătoare, şi apoi vă plângeţi că aţi fost jefuiţi sau sunteţi obosiţi, trişti şi nefericiţi.

Priviţi numai neîncrederea existentă în natură: păsările, animalele sălbatice, insectele îşi confecţionează în jurul lor nişte forme de protecţie pentru a nu fi găsite sau prinse. De ce ar fi atunci omul atât de naiv şi încrezător închipuindu-şi că nu îl ameninţă niciun duşman şi va fi scutit de orice agresiune? Milioane de entităţi se înverşunează zi şi noapte să distrugă specia umană şi au jurat să o nimicească complet. Din fericire, omenirea are nişte protectori! Datorită lor ea nu a fost încă distrusă, dar a trăit multe suferinţe şi tulburări!

Concluzia constă în faptul că trebuie să vă gândiţi să lucraţi asupra aurei voastre. Cum? Asistând dimineaţa la răsăritul soarelui, privindu-l cum se înconjoară de o aură formidabilă, plină de culori minunate, şi spuneţi-vă: „Vreau şi eu să mă înconjor cu cele mai frumoase culori”. Închideţi ochii şi imaginaţi-vă că sunteţi înconjuraţi de violet, apoi de albastru, apoi de verde, de galben, de portocaliu, de roşu... Sau începeţi cu roşul şi ajungeţi până la violet păstrând câteva minute fiecare culoare în jurul vostru. Vă scăldaţi în această lumină, vă închipuiţi că ea străluceşte şi se întinde foarte departe, că toate creaturile care se găsesc în această atmosferă beneficiază de ea, că toţi cei care vă frecventează sau intră în contact cu voi, într-un fel sau altul, îi vor putea primi binefacerile.

În acest fel aura vă foloseşte ca protecţie, fiind în acelaşi timp o binecuvântare pentru ceilalţi, fiindcă datorită ei îi puteţi ajuta. Vă voi spune chiar că, atunci când cineva pe care îl iubiţi este bolnav sau nefericit, descurajat, dacă doriţi să îl ajutaţi cu adevărat, trimiteţi-i nişte culori. Da, atâtea exerciţii se pot face cu aura şi culorile!

Articol VII. Cap. 7 – Spiritele celor şapte lumini

Este scris în cartea Zohar:

„Şapte lumini există în Prea înalt, şi acolo locuieşte Cel mai Bătrân dintre Bătrâni, Cel mai Misterios dintre Misterioşi, Cel mai Ascuns dintre Ascunşi: Am Sof”.

Cele şapte lumini sunt luminile roşu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo şi violet. Sunt cele şapte Spirite care înconjoară Tronul Domnului. Culorile produse de lumina studiată printr-o prismă au deci o valoare simbolică.

Atunci când privim lumina soarelui printr-o prismă, descoperim o bogăţie şi o splendoare nemaipomenită. Cum se face că, lumina care este una, străbate prisma, care este 3, pentru a deveni 7? Da, 1, 3 şi 7… Acest fenomen m-a preocupat mult încă din tinereţe şi m-am bucurat văzând că lumina soarelui conţine atâta bogăţie, frumuseţe şi puritate. Astfel am înţeles că fiinţa umană, asemenea prismei, este o trinitate. Pentru ca lumina soarelui să se poată descompune perfect în şapte culori, trebuie ca aceste trei laturi ale secţiunii prismei să fie transparente, dar şi egale. La fel, fiinţa umană trebuie să-şi dezvolte armonios triunghiul format din intelectul său, inima şi voinţa sa, pentru ca lumina care vine de la Dumnezeu, lumina soarelui, să poată să o străbată şi să se manifeste în splendoarea celor şapte culori.

Numai discipolii şi Iniţiaţii care au lucrat să-şi dezvolte inteligenţa, care şi-au exersat inima să simtă şi să iubească corect, şi care au devenit puternici fiindcă au luptat şi au avut voinţa de a învinge ce este negativ, reuşesc să descompună lumina în şapte culori, iar aura lor creşte în măreţie, în frumuseţe şi puritate. Cei care nu şi-au dezvoltat corect în ei acest triunghi al intelectului, inimii şi voinţei, nu au în aura lor decât două sau trei culori; celelalte lipsesc. Iar dacă, din nefericire, ei deformează acest triunghi, intelectul lor devine şiret, şmecher şi agresiv, inima lor se umple de ură, de răutate, de cruzime, de dorinţa de răzbunare şi de senzualitate, iar voinţa lor se pune în slujba distrugerii şi a demolării. Atunci, nu numai că aura nu mai are culorile sale lucioase şi vii, dar este încărcată de orori şi monstruozităţi.

În Ştiinţa Iniţiatică, lumina roşie este denumită Spiritul Vieţii. Prin vibraţiile ce le produce, culoarea roşie îi leagă pe oameni de Spiritul Vieţii; datorită acesteia, ei se însufleţesc, vitalitatea lor creşte. Dar roşul posedă mii de nuanţe; iubirea, senzualitatea, dinamismul, beţia, furia etc…

Lumina portocalie este Spiritul Sfinţeniei, al doilea Spirit. Prin culoarea portocalie vă legaţi deci de sfinţenie. Dar această culoare are multe alte nuanţe: individualismul, mândria, chiar orgoliul; o altă nuanţă ameliorează sănătatea, iar alta dă credinţa şi o întăreşte.

Înainte de toate, portocaliul este însă culoarea sfinţeniei şi a sănătăţii.

Culoarea galben auriu este Spiritul înţelepciunii. Prin vibraţiile sale, ea determină creaturile să citească, să judece, să mediteze, să caute înţelepciunea, să fie cumpătate şi prudente.

Lumina verde este Spiritul Veşniciei şi al Evoluţiei. Verdele este culoarea creşterii, a dezvoltării, dar şi a bogăţiei. El este legat de speranţă şi oferă omului posibilitatea de a evolua.

Lumina albastră este Spiritul Adevărului. Ea este legată de religie, de pace, de muzică. Albastrul dezvoltă simţul muzical, uşurează sistemul nervos, vindecă plămânii şi acţionează deopotrivă în mod favorabil asupra ochilor care sunt simbolul adevărului.

Lumina indigo este Spiritul Forţei, Spiritul Regalităţii. Ea are aproape aceleaşi calităţi ca albastrul.

Lumina violetă este Spiritul Atotputerniciei divine şi al iubirii spirituale, este Spiritul Sacrificiului. Violetul este o culoare foarte puternică ce îl protejează pe om. Este de asemenea o culoare foarte mistică, foarte subtilă ce îl ajută să se dedubleze pentru a vizita alte lumi şi a-i permite să înţeleagă iubirea Domnului. Ea nu este deloc favorabilă vegetaţiei.

Atunci când aveam cincisprezece sau şaisprezece ani, lucram cu aceste culori, şi nu numai că mi le imaginam şi meditam asupra lor, dar le desenam pe geamurile camerei mele pentru a le studia efectele. Am început cu roşul, apoi cu portocaliul etc… Meditam în acea cameră scăldată de lumina colorată ce străbătea geamurile şi timp de câteva zile observam cum această culoare acţiona asupra mea, apoi o spălam şi treceam la o altă culoare. Ce să vă mai spun cum mă considerau părinţii şi vecinii mei! Ei se gândeau că am înnebunit, dar eu continuam imperturbabil să studiez culorile. Cu violetul plecam în lumea cealaltă. Îmi invitam prietenii să vadă ce efect are această culoare asupra lor: ei adormeau, iar florile se ofileau!… Dar violetul este o culoare la care ţin mult.

Atunci când roşul din aura sa nu este nici pur, nici limpede, înseamnă că omul s-a lăsat pradă furiei, beţiei sau senzualităţii; pentru fiecare dintre aceste vicii nuanţa de roşu este diferită, iar clarvăzătorii o pot vedea. De altfel, roşul a fost legat dintotdeauna de sânge, de război. Este o culoare frumoasă, dar nuanţa sa trebuie să fie pură, astfel ca, amestecată cu albul, să dea un roz luminos.

Rozul exprimă deopotrivă o nuanţă a iubirii: albul aduce roşului

puritatea, armonia, ceva ce uşurează, lipsit de violenţă şi egoism, şi astfel iubirea se linişteşte, devine tandreţe. Iată de ce rozul este un simbol al tandreţii, al delicateţei. Eu îl sfătuiesc pe cel care are multă vitalitate şi senzualitate, să se lege de culoarea albă sau să găsească nişte fiinţe care posedă mult alb, adică să fie curate şi cinstite; va exista cel puţin un amestec şi roşul va deveni roz. În acest fel, el nu va mai fi deranjat şi tulburat de forţa roşului care se află în el. Rozul acţionează de asemenea binefăcător asupra inteligenţei. Se spune: „A vedea viaţa în roz", adică să fim optimişti. Cel care vede viaţa în roz nu are spiritul încărcat cu nişte griji sau gânduri întunecate şi triste, el priveşte optimist existenţa şi este fericit.

Se pot face aceleaşi remarci pentru celelalte culori. Există culori albastre ce arată că un om şi-a pierdut credinţa sau nu se mai află în adevăr şi pace. Dacă galbenul este impur său întunecat, aceasta arată că el nu este cumpătat, nici capabil să aprofundeze şi să înţeleagă; nu se poate avea încredere în capacităţile sale intelectuale. Dar eu nu doresc să mă opresc astăzi asupra acestui subiect pentru că am multe lucruri să vă spun. Reţineţi numai că cele şapte Spirite care stau în jurul Domnului sunt Spiritul Vieţii, roşul; Spiritul Sfinţeniei, portocaliul; Spiritul înţelepciunii, galbenul auriu; Spiritul Veşniciei, verdele; Spiritul Adevărului, albastrul; Spiritul Forţei, indigoul; Spiritul Sacrificiului, violetul.

Dacă vreţi să obţineţi o culoare, o puteţi face mereu plecând de la atele două: violetul şi portocaliul dau roşul; roşul şi galbenul dau portocaliul; portocaliul şi verdele dau galbenul etc... Fiecare culoare este copilul a două altele care sunt tatăl şi mama sa; dar dacă nu ştiţi pe care să le amestecaţi, nu veţi obţine un rezultat bun. De ce? Fiindcă între culori există mai degrabă nişte opoziţii decât nişte afinităţi, iar aceste opoziţii şi afinităţi se găsesc deopotrivă între planetele ce corespund acestor culori.

Culoarea roşu îi corespunde lui Marte. Marte este impetuos, violent, distrugător; este principiul masculin prin excelenţă, dar într-un domeniu determinat, deoarece Soarele (deşi Soarele nu este o planetă) şi Jupiter au şi ele un caracter masculin dar într-un domeniu diferit. Culoarea verde îi corespunde lui Venus. Persoanele la care domină roşul sunt atrase de cele la care verdele este dominant, deoarece se pun reciproc în valoare, şi este minunat; dar dacă ele se leagă şi fuzionează, ele vor da naştere unui monstru. Să se plimbe

împreună, să-şi vorbească, să se privească, să se laude, dar să nu fuzioneze, fiindcă verdele şi roşul amestecate produc o culoare murdară. La fel şi în cazul portocaliului şi al albastrului: amestecul lor este îngrozitor, dar puse una lângă alta ele sunt mai expresive, se elogiază. Culorii albastre îi corespunde planeta Jupiter şi celei portocalii, Soarele; aceste două planete sunt pozitive, de aceea nu trebuie să se căsătorească.

Să luăm acum galbenul şi violetul, ce nu trebuie nici ele amestecate. Galbenul corespunde lui Mercur, şi după Cabală, violetul corespunde Lunii, deşi deseori Lunii îi este atribuită culoarea albă. Dacă se lasă deci culoarea albă Lunii, lui Neptun i se va da culoarea violet, fiindcă Neptun este identic cu Luna, dar într-un context superior. La fel, Uranus este identic cu Mercur într-un context superior.

Veţi înţelege mai bine legăturile dintre ele dacă le plasaţi pe Arborele Sefirotic.

Mercur (Hot) este opus lui Uranus (Hohmah), iar pe o altă axă, Venus (Neţah) este opus lui Saturn (Binah). Pe stâlpul central, Luna (Iesod) este opusă lui Neptun (Kether). În planul orizontal Marte (Gheburah), pe stâlpul rigorii, se opune lui Jupiter (Hased), pe stâlpul milei. Vă voi explica într-o zi toate aceste legături şi veţi vedea cum Venus şi Saturn reprezintă aproape aceeaşi realitate manifestată în regiuni diferite. Aceasta va contrazice poate tot cea aţi învăţat până acum, dar veţi vedea de exemplu cum pe aceeaşi linie a iubirii, iubirea lui Venus devine inteligenţa lui Saturn, şi cum, pe cealaltă linie, inteligenţa concretă a lui Mercur, cea a judecăţilor, a cuvântului şi a afacerilor, devine în înalt înţelepciunea lui Uranus.

Despre aceste corespondenţe nu se găsesc încă multe explicaţii în cărţi, dar datorită Cerului multe dintre ele mi-au fost revelate. Sefiroţii nu au fost plasaţi la întâmplare; există între ei nişte legături geometrice care sunt semnificative… Dar aceasta depăşeşte înţelegerea voastră şi pentru moment nu este chiar necesar să abordaţi aceste chestiuni filosofice şi abstracte; reţineţi astăzi numai aceste cuvinte despre culori pentru a putea lucra eficace la evoluţia voastră. Lucraţi schimbând zilnic culoarea. Puteţi începe cu roşul care este cel mai apropiat de pământ şi continuaţi cu portocaliul, cu galbenul, cu verdele… Sau dimpotrivă, începeţi cu violetul. Astfel veţi coborî sau veţi urca, aşa cum vă doriţi.

Culoarea roşie este cea mai apropiată de pământ, şi din acest motiv podeaua sălii noastre de mese şi majoritatea clădirilor sunt vopsite în roşu, în timp ce partea superioară este vopsită în albastru. Cerul este albastru şi pământul este roşu. În limba ebraică, primul om este numit Adam, locul unde trăia se numea Eden, pământul, Adamah şi culoarea roşie Adom. Culoarea roşie, pământul, omul şi Edenul sunt cuvinte care în limba ebraică au aceeaşi rădăcină. Iată de ce în Cabală, Adam este numit „omul roşu". Dar bătrânul Adam trebuie să moară şi să lase locul omului nou, Hristos, simbolizat de culoarea albastră.

Transformarea roşului în albastru constituia tocmai lucrarea alchimiştilor. Aceasta înseamnă că tot ce este grosolan, violent, animalic în om, trebuie transformat, sublimat. Roşul şi albastrul sunt cei doi poli opuşi, iar dacă doriţi să treceţi de la unul la celălalt, cereţi-le alchimiştilor, ei vă vor răspunde că trebuie să ştiţi să lucraţi cu acidul şi baza. Dacă ştiţi să lucraţi cu cele două principii, masculin şi feminin, puteţi schimba culorile, adică să transformaţi albastrul în roşu sau roşul în albastru, punând câteva picături de acid sau de bază… Chimia limpezeşte deci preceptele religiei, dar credincioşii nu ştiu acest lucru. Nici chimiştii nu îl ştiu; pentru ei sunt nişte fenomene pur materiale pe care nu încearcă să le interpreteze. Ştiinţa se limitează să constate faptele, ea nu caută nici motivaţia lor existenţială, nici semnificaţia lor. Dar mie îmi face plăcere să vi le interpretez!…

Noi suntem deci acel Adam roşu care trebuie să cedeze locul lui Hristos. Această transformare este posibilă, este scopul religiei. Bătrânul om Adam supus pasiunilor (roşul) trebuie să cedeze locul lui Hristos, omului nou (albastrul), care se află în adevăr, în pace, în armonie. Fericiţi sunt cei care înţeleg! Fericiţi sunt cei care urmează calea luminii!

Aş încheia citându-vă încă o dată aceste cuvinte din Zohar la care ţin foarte mult. Eu le pronunţ deseori în gând: „Şapte lumini există în Prea înalt, şi acolo locuieşte Cel mai Bătrân dintre Bătrâni, cel mai Misterios dintre Misterioşi, cel mai Ascuns dintre Ascunşi: Am Sof"… Este minunat! Puteţi repeta şi voi aceste cuvinte şi lumina să apară! Fie ca toţi să lucreze acum asupra luminii, cu lumina şi pentru lumină!

Articol VIII. Cap. 8 – Modelul solar

I.

Lectura gândului zilei:

„Cel mai înalt ideal este să luaţi ca model soarele. Dacă doriţi să

imitaţi un savant, un filosof sau chiar un erou, un sfânt, un Iniţiat, veţi primi fără îndoială câteva particule din virtuţile lor, dar niciodată atât de multe şi de o calitate aşa de pură ca atunci când modelul vostru este soarele.

Imaginea perfecţiunii este soarele, iar dacă îl luaţi ca model, dacă vă veţi gândi asemenea lui numai să luminaţi, să încălziţi, să însufleţiţi creaturile, atunci realmente vă veţi transforma. Şi chiar dacă nu obţineţi niciodată lumina, căldura şi viaţa soarelui, numai dorinţa de a le dobândi vă va proiecta în regiunile celeste unde veţi face cu adevărat nişte minuni. Această dorinţă de a lumina, de a încălzi şi a însufleţi creaturile vă va face mai luminoşi, mai călduroşi şi mai însufleţiţi".

Iată încă o pagină care îi va şoca puţin pe unii şi uimi pe alţii. A lua ca model soarele! Toată lumea îmi va spune: „Ascultaţi puţin, este de necrezut, soarele nu este o fiinţă inteligentă şi conştientă!" Iată însă că se înşală.

Desigur, soarele se prezintă sub aparenţa unei mingi de foc. Dar sub ce aparenţă se prezintă fiinţa umană? Un corp care funcţionează ca o maşină... Iar universul este şi el o maşină. Există chiar nişte minţi de geniu care au apărut în lume ca să pretindă că el este opera hazardului. Dar un hazard atât de inteligent, atât de perspicace, nu este oare ciudat?

O maşină nu funcţionează din întâmplare, cineva a pus-o în mişcare. Nu aţi văzut niciodată o maşină pornind fără ca o inteligenţă să fi provocat această pornire.

De îndată ce există o materie, trebuie să existe un spirit care să o însufleţească. De aceea este o eroare să credem că soarele nu este decât o minge de foc incandescentă. Soarele este un teren minunat, locuit de creaturile cele mai evoluate, care conduc planetele, iar vibraţiile acestor creaturi se transformă în spaţiu în căldură şi lumină; pe soarele însuşi există o temperatură foarte moderată. Cine m-ar crede? Poate nişte copii.

Eu nu minimalizez pe niciunul dintre Marii Maeştri ai omenirii afirmând că trebuie să luăm ca model soarele, fiindcă şi ei l-au luat ca model. Din moment ce au luminat întreaga lume cu înţelepciunea lor, au încălzit inimile întregii lumi cu iubirea lor, au însufleţit întreaga lume cu viaţa lor pură, aceasta dovedeşte că au luat ca model soarele. De altfel, dacă soarele îşi trimite neîncetat lumina şi căldura sa, dacă

susţine neobosit viaţa în univers, este pentru că are şi el un model de imitat: Domnul.

Imitarea este o tendinţă înnăscută la fiinţa umană ca şi la celelalte creaturi. Dar pe cine vrem să imităm? Un actor sau o actriţă de cinema, un jucător de fotbal etc…

Nu avem nişte criterii corecte pentru a alege un model, şi mai ales nu cunoaştem cât de importantă este această chestiune a modelului pentru viaţa psihică. Aveţi un prieten: frecventându-l, primiţi anumite particule de la el, el vă transmite ceva din virtuţile şi viciile sale, şi astfel vă modelaţi după el fără ştirea voastră. În acelaşi fel, „frecventând" soarele, încălzindu-vă zilnic de bunătatea, de limpezimea, de puterea sa, de toată această viaţă care ţâşneşte, după un timp veţi constata că se produc mari transformări în voi înşivă, în celulele voastre: ceva în voi începe să vibreze altfel şi deveniţi din ce în ce mai luminoşi, mai călduroşi, mai însufleţiţi.

Dacă doriţi să aveţi o influenţă binefăcătoare asupra oamenilor, intraţi zilnic în contact cu soarele pentru a primi de la el câteva particule pe care le veţi transmite celorlalţi. Soarele este singurul care să vă poată pune în cele mai bune dispoziţii în privinţa oamenilor. Atât timp cât nu avem acest model de căldură şi lumină, cădem pradă unui comportament inferior. Priviţi ce se întâmplă în lume: vedem numai nişte oameni care vor să profite de pe urma altora, aservindu-i, distrugându-i. Nu este ceva de laudă! În timp ce, prin soare aveţi imaginea unei fiinţe strălucitoare, generoase, şi sunteţi influenţaţi. Admiţând chiar că el nu este o creatură inteligentă şi cumpătată în sensul în care de obicei noi o considerăm, contactul cu lumina şi căldura sa nu vă pot inspira decât nişte gânduri mai deschise, nişte sentimente mai fraterne.

Desigur, au existat întotdeauna nişte fiinţe excepţionale pe care le putem lua ca modele pentru puritatea, bunătatea, inteligenţa, cinstea lor. Dar perfecţiunea este altceva. Perfecţiunea presupune dezvoltarea ideală a acestor trei factori care sunt intelectul, inima şi voinţa, ceea ce se întâlneşte foarte rar. Există unii oameni extrem de inteligenţi şi educaţi care nu manifestă niciun pic de iubire pentru ceilalţi. Sau alţii, plini de iubire, dar lipsiţi de voinţă, şi exemplele pot continua. Viaţa ne arată fără încetare nişte fiinţe cu adevărat remarcabile în anumite domenii, dar handicapate în altele. În timp ce soarele ne oferă imaginea ideală a perfecţiunii: lumina sa ne învaţă că

el cunoaşte tot, căldura sa ne vorbeşte despre iubirea sa, iar viaţa ce o răspândeşte în univers ne descoperă atotputernicia sa.

Atunci când dorim să dobândim nişte cunoştinţe, să învăţăm o meserie: de exemplu, dogar sau bărbier, mergem la cel care profesează această meserie pentru a vedea cum confecţionează nişte butoaie sau bărbiereşte pe cineva. Dar dacă trebuie să învăţăm cum să devenim nemuritori, cum să obţinem viaţa veşnică, trebuie să îi întrebăm pe morţi! Aceluia care este viu, nimeni nu îi cere nimic! Iată inteligenţa oamenilor: ei vor învăţa viaţa în cărţile despre morţi, ei nu merg lângă soare! Ei folosesc soarele numai la iluminat, la încălzit, iar acum îndeosebi pentru a-i exploata energia, punând-o în butelii şi vânzând-o. Dacă veţi spune tuturor acestor fizicieni, ingineri, să ia ca model soarele, ei vă vor râde în nas! Dar dacă mă veţi asculta, dacă veţi plasa soarele deasupra tuturor preocupărilor voastre, veţi vedea cum vă poate lumina, stimula, vindeca.

Eu vorbesc, vorbesc, şi ştiu că mulţi vor continua să ia ca model un filfizon prăpădit sau o tânără lipsită de importanţă. „Nu mai este nevoie să avem o persoană iubită?" Ba da, desigur, dar în iubirea voastră luaţi ca model soarele. Asistaţi la răsăritul soarelui, umpleţi-vă de lumină şi îmbrăţişaţi-vă apoi iubitul, veţi vedea ce diferenţă există… În realitate, ar fi de preferat să nu îl îmbrăţişaţi, dar dacă insistaţi, faceţi-o cel puţin după ce v-aţi umplut de lumină, de căldură, de puritate.

Eu nu v-am sfătuit niciodată să mă luaţi ca model. Eu v-am spus mereu că sunt numai o tăbliţă indicatoare: eu privesc spre soare şi în acea direcţie arăt cu degetul ca să vă dirijaţi după el. Fiindcă soarele vă va da totul; eu ce aş putea să vă ofer? Eu pot numai să vă antrenez spre soare, cea mai bună imagine a perfecţiunii.

Cei mai mulţi oameni îşi închipuie că nu există ceva mai mare şi impunător ca munca, meseria lor. Ei bine, eu consider că nimic nu se poate compara cu această meserie necunoscută pe care nimeni nu o bănuieşte: să devii asemenea soarelui care luminează toate creaturile, le încălzeşte, le însufleţeşte. Da, să iei ca model soarele şi, asemenea lui, să luminezi, să încălzeşti, să însufleţeşti. Desigur, nu este uşor să devii asemenea soarelui; nici în câteva sute de ani de acum încolo nu veţi reuşi. Dar cel puţin acest ideal de a deveni ca el va produce în voi asemenea transformări încât, în interior, veţi deveni cu adevărat o reflectare a soarelui, iar în prezenţa voastră oamenii vor începe să se

simtă mai luminoşi, mai călduroşi, mai însufleţiţi.

Există mii de ocupaţii în lume, mai ales în ultimii ani când au apărut noi meserii, dar niciuna nu se poate compara cu lucrarea celui care doreşte să devină ca soarele. Niciuna nu poate cu adevărat să îl satisfacă. Priviţi, orice aţi face, activitatea voastră este limitată. Puteţi fi chimist, astronom, muzician, pictor, avocat, notar… evident o parte din voi înşivă este copleşită de activitatea voastră, dar nu prin cunoaşterea sau arta voastră veţi reuşi să rezolvaţi problemele celelalte ale vieţii (soţia voastră, copiii voştri, sau chiar sănătatea voastră).

Toţi cei care se apropie în mod conştient de soare cu dorinţa de a deveni ca el, reuşesc cu adevărat să aducă viaţa, căldura şi lumina soarelui. Iar ceilalţi, care o simt, vin alături de ei. Cum să nu te îndrepţi spre o fiinţă lângă care te simţi însufleţit, încălzit, luminat? În timp ce îl eviţi pe cel care este rece, întunecat, lipsit de viaţă, sau dacă eşti obligat să îl frecventezi, te închizi faţă de el. Priviţi florile: ele se închid în timpul nopţii, dar ziua se deschid în faţa soarelui. Florile ne vorbesc, ne povestesc multe lucruri, ele ne spun: nu puteţi deschide fiinţele decât cu ajutorul căldurii şi al luminii. Dar cine le înţelege?

Luaţi soarele ca model. Chiar în timpul zilei, când nu vă mai aflaţi în faţa lui, supravegheaţi-vă, analizaţi-vă interior, întrebându-vă: „Oare sunt pe cale să strălucesc şi să propag lumina? Oare sunt pe cale să încălzesc şi să dilat inimile creaturilor? Le aduc oare viaţa?” Ei da, puneţi-vă această întrebare în fiecare moment al zilei, fiindcă aici se află cheia perfecţionării voastre.

II.

Cea mai înaltă lecţie pe care ne-o dă soarele este iubirea sa pentru toate creaturile. El nu se preocupă să ştie cui îi trimite razele sale. Fie că oamenii sunt inteligenţi sau proşti, buni sau criminali, că îi merită sau nu binefacerile, el îi luminează pe toţi fără nicio distincţie. Aici soarele este unic! Luaţi exemplul celor mai importante fiinţe care au trăit pe pământ: toate au avut câteva idei preconcepute, câteva preferinţe şi chiar câteva animozităţi. Chiar şi cei mai mari profeţi, chiar şi cei mai mari Maeştri nu s-au putut elibera în întregime de nevoia de a aplica legea justiţiei şi a-i pedepsi pe cei răi.

De ce soarele oferă un credit de lumină, de căldură şi viaţă tuturor creaturilor fără discriminare, criminalilor, la fel ca şi sfinţilor şi oamenilor cinstiţi? Oare este orb, nu vede crimele, este el numai ceva mecanic lipsit de inteligenţă şi discernământ ce nu ţine seama de

bunătate sau răutate, de cinste sau necinste? Nu, soarele observă greşelile şi crimele oamenilor mult mai bine ca oricine, dar pentru el acestea sunt nişte mărunţişuri în raport cu imensitatea luminii şi a căldurii sale. Tot ceea ce nouă ne pare monstruos şi îngrozitor, nu constituie pentru el decât nişte mici greşeli, nişte distrugeri neînsemnate, nişte mici murdării… El le înlătură, le repară, le spală şi continuă cu o răbdare nelimitată să îi ajute pe oameni până când ei vor atinge perfecţiunea.

Vă veţi întreba: „Dar ce motivaţie are această generozitate? Oare ce filosofie poate să aibă soarele în mintea sa?" Veţi vedea imediat. Soarele are o anumită concepţie despre specia umană: el vede veşnicia şi nemurirea sufletului uman, el ştie foarte bine că omenirea este încă un fruct verde, acru, dur şi acid. Şi cum el se pricepe bine să coacă fructele pomilor, pe care le umple încet-încet cu zahăr şi arome până ce le face gustoase, tot aşa doreşte să maturizeze şi omenirea. El s-a decis să aibă răbdare, fiindcă a înţeles că pentru omenire este nevoie de mai mult timp decât pentru pomi şi fructe. El ştie că încălzind chiar şi un criminal, acesta va ajunge într-o bună zi să fie obosit şi scârbit de sine încât va cădea sub influenţa benefică a soarelui… şi va deveni o fiinţă plăcută, delicată, un poet, un muzician, un binefăcător al omenirii.

Soarele nu îi părăseşte pe oameni fiindcă ştie că, dacă îi părăseşte, evoluţia lor va fi ratată, nu vor exista fructe coapte, nu vor mai exista sfinţi, profeţi, divinităţi pe pământ. Soarele continuă să îi încălzească şi să îi lumineze pe oameni fiindcă el cunoaşte cauzele şi consecinţele, începutul şi sfârşitul, el cunoaşte calea evoluţiei… Altminteri, el ar deveni furios, s-ar închide, s-ar întuneca, şi ar veni sfârşitul speciei umane! Dacă soarele străluceşte mereu, aceasta dovedeşte că el cunoaşte scopul lucrării sale, finalitatea creaţiei, şi continuă să îi ajute pe oameni până la maturizarea lor.

Pentru soare, noi suntem ca nişte grăunţe plantate pe undeva în solul spiritual: sub razele sale noi putem da flori cu nişte culori şi parfumuri extraordinare încât divinităţile vor fi extaziate. Ce este o floare? Ea nu ştie nici să cânte, nici să danseze, nici să cânte la vioară, şi totuşi cântăreţii, dansatorii, muzicienii se încântă în faţa ei… Dacă vom şti să fim ca florile, de ce divinităţile care se găsesc atât de sus de noi nu ar veni să se extazieze? Ele vor spune: „Oh, ce flori frumoase!" şi se vor ocupa de noi pentru a ne face şi mai puri, mai luminoşi, mai

parfumaţi.

Iată ce ştie soarele, de aceea el este singurul care nu se opreşte să facă bine oamenilor. Toţi ceilalţi obosesc, închid prăvălia şi dispar din circulaţie: ei sunt înmormântaţi! Iar soarele este mereu triumfător, radios. El spune: „Veniţi, alimentaţi-vă, luaţi… Aţi făcut nişte prostii?… Eu nu vă vreau. Oamenii sunt egoişti, răi, răzbunători, iar dacă vă prind, eu nu răspund de voi. Dar eu nu vă fac niciun rău, veniţi, expuneţi-vă razelor mele… Vă voi mai da încă!" Dacă vom lua ca model soarele, vom deveni deci mai buni. Aproape de el găsim curajul să uităm toate greutăţile, toate decepţiile ce le întâlnim alături de oameni. Gândind ca soarele, vom deveni nişte divinităţi fiindcă nu ne vom pierde niciodată răbdarea. Toţi ceilalţi capitulează şi după o vreme vă spun: „Plecaţi de aici! Nu vreau să vă mai văd! Am făcut tot ce am putut pentru voi, iar acum am obosit. Plecaţi". Dar soarele nu este niciodată obosit… Înţelegeţi acum de ce vă duc spre soare, fiindcă el este singurul care vă poate inspira nişte sentimente nobile şi divine.

Pentru a cunoaşte filosofia soarelui, mi-am fixat într-o zi o întâlnire cu el. Da, ne-am întâlnit… într-o cârciumă, am comandat nişte apetitive şi apoi i-am spus: „Oh, dragul meu soare, vreau să te întreb ceva, fiindcă nu este încă foarte clar în inima mea. Cum se face că eşti atât de luminos?

— Fiindcă ard de iubire, a spus el, iar iubirea face să ţâşnească lumina.

— Dar explică-mi cum procedezi să continui să îi iubeşti şi să îi luminezi pe oameni, când vezi mai bine ca oricine cât sunt de răi?

— Oh, tu ştii, de mult timp m-am decis să nu mă mai preocup să ştiu cum sunt. Eu mă ocup numai de mine şi îmi place să răspândesc căldura iubirii mele, continui, şi mă bucur. Dacă oamenii mă apreciază sau nu, îmi este egal, şi te sfătuiesc să procedezi la fel, fiindcă dacă vei începe să ţii cont de ceea ce sunt oamenii, nu vei mai putea rămâne niciodată lângă ei".

M-am hotărât deci să îl imit pe soare şi de aceea îmi pot continua lucrarea. Dacă vă închipuiţi că există mulţi oameni care mă apreciază şi vor să mă ajute, vă înşelaţi. Eu îi deranjez pe mulţi şi ei ar dori să se descotorosească de mine. Vă asigur că văzând cât sunt de vicleni, de răi, de interesaţi, de ingraţi, uneori cred că este mai bine să-mi pun pe cap pălăria şi să nu mă mai ocup de oameni. Dar, din fericire soarele este prin preajmă şi îmi şopteşte: „Aminteşte-ţi de

discuţia noastră din cârciumă.

— Ah, da, da!” îi răspund şi continui… Iar voi de ce nu vreţi să îl imitaţi pe soare?

Este adevărat că ştiinţa a calculat deja data morţii sale, iar după părerea unor savanţi americani, el este deja bolnav! În realitate, soarele posedă secretul de a-şi prelungi viaţa atât cât vrea, până la perfecţionarea întregii sale familii. Da, pentru ca soarele are o familie de crescut, de hrănit: toate planetele din jurul său sunt copiii săi, şi el nu poate muri înainte ca aceşti copii ai lui să atingă perfecţiunea, adică înainte de a deveni nişte sori ca el.

Articol IX. Cap. 9 – Adevărata religie solară

I.

Soarele luminează, încălzeşte şi însufleţeşte. Nu am epuizat încă conţinutul acestor trei noţiuni de lumină, căldură şi viaţă, şi veţi vedea acum cum ne pot ajuta ele să înţelegem unul dintre aspectele cele mai obscure ale religiei creştine: Sfânta Treime.

Teologii prezintă Sfânta Treime ca un mister, misterul unui singur Dumnezeu în trei persoane. Ce pot face oamenii cu un mister? îl lasă în pace şi îşi văd de treaba lor. Dimpotrivă, noi întâlnim Sfânta Treime, o salutăm, o frecventăm, ne bucurăm zilnic să o vedem. „Ce blasfemie!” va spune Biserica. Poate. Dar dacă se prezintă oamenilor o Divinitate atât de abstractă şi îndepărtată, nu trebuie să ne uimim că ei nu o mai simt, că nu mai sunt locuiţi de ea şi se dedau la faptele cele mai imorale, cele mai nebuneşti.

În noua religie care se apropie şi va invada lumea, realităţile spirituale vor deveni atât de apropiate, de accesibile, încât fiecare om le va putea trăi, simţi, unindu-se cu ele, comunicând cu ele; el se va hrăni zilnic cu o hrană extraordinar de luminoasă încât va fi obligat să se transforme. Omul se poate transforma cu adevărat numai dacă absoarbe în toate domeniile o hrană de o mai bună calitate.

Trinitatea apare în majoritatea religiilor din lume sub nişte nume diferite. La origine există mereu o fiinţă care naşte o altă fiinţă, iar aceasta la rândul ei naşte o a treia. În creştinism sunt denumite Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Tatăl este viaţa care inundă universul, izvorul de unde ţâşnesc toate creaţiile. Despre fiu se poate spune că este lumina fiindcă Hristos spune el însuşi: „Eu sunt lumina lumii”, dar el este deopotrivă iubirea, adică căldura. Iar Duhul Sfânt este când iubirea, când lumina care aprinde inteligenţele, dă capacitatea de a

profetiza, de a vorbi în mai multe limbi şi de a pătrunde misterele. În realitate, nu contează prea mult care este iubirea şi care este înţelepciunea; Fiul şi Duhul Sfânt sunt unul, ei se transformă unul în altul, ei au aceleaşi puteri.

Principala problemă constă în a înţelege că aceste trei principii, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt se regăsesc în viaţă, lumina şi căldura soarelui. Tatăl este viaţa; Fiul este iubirea sau lumina; iar Duhul Sfânt este lumina sau iubirea. Veţi întreba: „Avem oare dreptul de a regăsi aceste trei entităţi în lumina, căldura şi viaţa soarelui?" Desigur, iar această corespondenţă este un avantaj practic formidabil, fiindcă ne permite să contemplăm în fiecare dimineaţă această Sfântă Treime, să comunicăm cu ea, să ne legăm de ea pentru a-i primi toate binecuvântările. Este o promisiune de înviere şi de viaţă.

Oare de ce creştinii nu vor să înţeleagă că toate marile adevăruri se află sub ochii lor? Toţi vor înţelege, mai puţin ei. Ei vor spune mereu: „Oh, soarele… Chiar dacă soarele nu ar exista, este de ajuns să oficiem slujba ca să fim salvaţi". Ei nu au înţeles că, fără soare, nimeni nu ar mai fi viu pentru a oficia slujba, iar ei ar fi fost demult morţi, pietrificaţi şi îngheţaţi. Numai creştinii sunt în acest caz orbi şi limitaţi.

Atunci când lumea din înalt a creat lumea de jos, ea a lăsat peste tot nişte semne, nişte urme, nişte reflectări, pentru ca oamenii să le poată găsi. Una dintre aceste reflectări este soarele. Prin intermediul său, această Treime care nu vrea să rămână complet ascunsă şi inaccesibilă se manifestă pentru a lăsa oamenilor posibilitatea de a o regăsi. Să înţelegem bine: în realitate, Sfânta Treime nu se află nici în lumina, nici în căldura, nici în viaţa soarelui, ea se găseşte infinit mai departe, dar prin intermediul acestei lumini, acestei călduri şi vieţi, noi o putem atinge, comunicăm cu ea, iubind-o, chemând-o, determinând-o să pătrundă în noi.

Fiind creaţi după chipul Domnului, fiecare dintre noi trebuie să fie deopotrivă o trinitate. De altfel, prin intelectul, inima şi voinţa noastră, noi suntem deja o trinitate care gândeşte, simte şi acţionează. Evident, această mică trinitate este puţin întunecată, înţepenită, îngheţată, dar ea se va însufleţi, se va lumina şi se va încălzi lângă soare. Iată încă un avantaj de a asista la răsăritul soarelui: mica noastră trinitate devine încet-încet luminoasă, călduroasă, însufleţită ca soarele, ea se apropie de această mare Treime a Tatălui, a Fiului şi a Duhului Sfânt.

Hristos a spus: „Fiţi, dar, voi desăvârşiţi precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este”. Dar dacă noi nu l-am văzut niciodată pe Tatăl, de unde să luăm modelul perfecţiunii sale? Aici noi avem un model, soarele. Dumnezeu se află foarte sus, foarte departe, dar în mila sa El a dorit să lase oamenilor posibilitatea de a-L regăsi, şi le-a lăsat-o ca un fir al Ariadnei. Dacă urmează acest fir, trecând prin soare, ei vor ajunge la Tatăl…

În fiecare zi vedem o imagine sublimă a Sfintei Treimi, iar dacă ştim să lucrăm cu acest model, mica noastră trinitate poate deveni şi ea sfântă. Toţi repetă cuvintele lui Hristos: „Fiţi, dar, voi desăvârşiţi precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este”, dar atât timp cât nu ştim cum se manifestă El, care sunt vibraţiile, culorile sale, puterea sa, totul rămâne la nivel teoretic. Soarele ne explică că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt sunt unul, inseparabili. În spiritul multor creştini, ei sunt separaţi, dar în realitate ei sunt unul, trei în unul. În Cabală, 1 este 3, şi 3 este 1.

Tot la fel, intelectul, inima şi voinţa nu sunt niciodată separate în om: ele sunt sudate, păşesc, galopează împreună. Intelectul întocmeşte nişte proiecte, inima îi dă o mână de ajutor, îl încurajează: „Continuă, mergi mai departe, eu te sprijin!” iar voinţa galopează pentru a îndeplini aceste proiecte. Îi vedem pe toţi trei alergând, tot alergând… Uneori există contrariul, voinţa îi antrenează pe ceilalţi, iar omul îşi sparge capul fiindcă intelectul a rămas mult prea în urmă. El poate striga: „Aşteptaţi-mă, vă aflaţi în greşeală!”, iar voinţa îi replică: „Taci, tu nu ştii nimic”. Ei da, toţi trei au nişte conversaţii formidabile!… Dar această treime nu este încă sfântă.

Pentru ca treimea noastră să devină sfântă, trebuie să luăm ca model soarele şi să tindem spre el pentru a deveni luminoşi, călduroşi şi însufleţiţi ca el. Desigur, este imposibil să reuşim, dar această lucrare se află în linia Iniţierii. În loc să rămânem tributari unor concepţii vechi şi inutile, este de preferat să contemplăm soarele şi să avem ca ideal să ne asemănăm lui.

Eu v-am spus că există o lege a mimetismului conform căreia orice creatură se aseamănă în timp cu mediul în care se găseşte. Dacă omul priveşte deseori şi mult timp soarele, dacă îl înţelege, dacă îl iubeşte, dacă se lasă pătruns de razele sale, el începe încet-încet să îi semene. Iar dacă ştie să îi condenseze razele, să le acumuleze, să facă nişte rezerve din ele în plexul său solar, va putea apoi să extragă din

acestea după nevoile sale şi să devină neobosit. Este o întreagă ştiinţă, o întreagă ucenicie de făcut, iar cei care au luat-o în serios, îi primesc zilnic binecuvântările.

Cum să nu-ţi dai seama că în soare se exprimă cel mai bine generozitatea, imensitatea şi veşnicia Domnului? De acum înainte, acolo trebuie să căutaţi Sfânta Treime. Toţi pedagogii ştiu că trebuie să înceapă prin a prezenta copiilor latura concretă a lucrurilor, ceea ce se atinge, ce se vede, pentru a-i conduce apoi în domeniul abstract. Ar trebui folosită aceeaşi metodă şi în cazul religiei, şi în loc de a se prezenta Divinitatea, Sfânta Treime ca o abstracţie despre care nimeni, sau aproape nimeni, nu înţelege nimic, trebuie început prin latura concretă, adică soarele. Să mergem mai întâi în faţa soarelui, să ne încălzim, să ne luminăm, să ne însufleţim, să mulţumim Domnului şi apoi, dacă posedăm suficiente capacităţi mentale, vom putea merge în lumea de dincolo să căutăm Spiritul Cosmic, Absolutul.

Veţi spune: „Dar nu putem să îl găsim pe Domnul la biserică, în anafură?" Ba da, desigur, Îl putem găsi pe Domnul în biserică, dar care este biserica sau templul ce se poate compara cu natura, şi care este anafura care se poate compara cu soarele? Puteţi să mâncaţi vagoane de anafură, rămânând la fel de răi, de geloşi, de senzuali, de proşti şi bolnăvicioşi ca înainte. În timp ce, dacă vă îndreptaţi spre această anafură imensă care este soarele şi dacă comunicaţi zilnic cu ea, veţi fi obligaţi să vă transformaţi. Fiindcă nicăieri Dumnezeu nu se manifestă în întreaga sa putere, lumină şi căldură, ca în soare.

De altfel, cine poate nega că anafura este pregătită cu nişte materiale date de soare? Iar soarelui nu i se mulţumeşte. I se ia tot ce produce, grâul, strugurele, dar se uită să i se mulţumească. Nimeni nu-şi dă seama că fără el nu s-ar putea face nici o singură anafură, nici o singură picătură de vin. Atunci, de ce oamenii au fost amăgiţi? De ce li s-a ascuns importanţa soarelui şi li s-a indus ideea că prin anafură şi vin ei îl vor găsi pe Domnul? Ei îl pot găsi, dar numai dacă li se explică cel puţin sensul acestor simboluri.

Ştiţi că originea împărtăşaniei se află în ultima cină pe care Iisus o ia cu ucenicii săi, când el ia pâinea şi vinul spunând: „Luaţi, mâncaţi, acesta este trupul Meu… Beţi dintru acesta toţi. Că acesta este sângele Meu… Cel ce mănâncă trupul Meu şi bea sângele Meu are viaţă veşnică". În realitate, pâinea şi vinul sunt două simboluri de cea mai înaltă semnificaţie ce erau cunoscute cu mult înaintea lui Iisus.

Atunci când citim Biblia, observăm că Melchisedec a fost primul care a instituit împărtăşania oferindu-i lui Avraam pâinea şi vinul. Melchisedec era regele dreptăţii (în limba ebraică „melek" înseamnă rege, iar „tedek", dreptate), el locuia în regatul Salem (nume ce are aceeaşi origine ca „şalom": pace), şi de aceea este numit Melchisedec regele dreptăţii şi al păcii. El îi oferă lui Avraam pâinea şi vinul pentru a-l recompensa după victoria obţinută asupra celor şapte regi ai Edomului care reprezintă cele şapte păcate capitale. Fiindcă nu trebuie să ne închipuim că Melchisedec, cel mai mare dintre Iniţiaţi, s-a deplasat pentru a-l recompensa pe Avraam pentru victoria obţinută într-o bătălie împotriva a câteva sute sau mii de duşmani. Avraam locuia în Ur şi Caldeea (Ur înseamnă lumină). El practica magia, evoca spiritele, iar pentru a-şi desăvârşi iniţierea asupra adunării de spirite care îl slujeau, el a mers în Egipt.

Melchisedec i-a oferit deci lui Avraam pâinea şi vinul, şi ne putem gândi că aceasta nu este o mare recompensă, exceptând faptul că le înţelegem valoarea simbolică. De fapt, pâinea şi vinul reprezintă întreaga Ştiinţă Iniţiatică bazată pe cele două principii cosmice: principiul masculin (simbolizat de pâine) şi principiul feminin (simbolizat de vin), care lucrează împreună în toate regiunile universului.

Pâinea şi vinul sunt deci două simboluri solare. Nu este vorba nici despre pâinea fizică, nici despre vinul fizic, ci despre două proprietăţi ale soarelui: căldura şi lumina sa care creează viaţa. Or, căldura sa este iubirea, iar lumina sa este înţelepciunea. Iisus voia deci să spună: „Dacă vreţi să mâncaţi trupul Meu – înţelepciunea – şi să beţi sângele meu – iubirea – veţi avea viaţa veşnică".

De două mii de ani, creştinii au înghiţit vagoane de anafură şi au băut butoaie de vin fără să obţină niciodată viaţa veşnică, şi din nefericire fără să producă în ei nici cea mai mică ameliorare. Fiindcă singura modalitate de a obţine viaţa veşnică este de a ne hrăni cu lumina şi căldura lui Hristos, care este spiritul soarelui.

II.

Atunci când Iisus spunea: „Nimeni nu vine la Tatăl meu decât prin Mine", era Hristos care vorbea prin gura sa. El voia să spună: nimeni nu poate ajunge la Tatăl decât prin intermediul meu, fiindcă eu sunt spiritul lui Hristos manifestat prin intermediul soarelui. Veţi spune că este o interpretare arbitrară. Nu, eu vă pot arăta cum se află

locul tuturor adevărurilor: ele sunt prezentate disparat, dispersat, iar Iniţiatul trebuie să le lege şi să găsească locul fiecăruia dintre ele în marea carte a naturii vii.

Eu v-am arătat deja că soarele constituie pentru noi cea mai bună imagine a Sfintei Treimi prin viaţa, prin lumina, prin căldura ce ni le dăruieşte. Tatăl este viaţa care curge prin intermediul soarelui. În ceea ce priveşte lumina şi căldura, ne putem gândi că ele sunt indiferent Fiul sau Duhul Sfânt, dar din punct de vedere iniţiatic, Duhul Sfânt reprezintă mai degrabă căldura, iubirea, în timp ce Fiul, Hristos, reprezintă lumina, înţelepciunea.

Această lumină care iese din soare şi produce atâtea transformări în univers, care împarte atâtea binefaceri tuturor creaturilor, această lumină a cărei adevărate naturi nu este încă cunoscută este Hristos, spiritul lui Hristos. Lumina soarelui este un spirit viu, şi prin intermediul acestei lumini spiritul lui Hristos este mereu prezent, activ, lucrează fără încetare. Altminteri, cum am putea interpreta cuvintele: „Eu sunt Lumina lumii”… sau: „Iar Eu şi Tatăl Meu una suntem”?… Ei sunt una în soare, fiindcă în soare lumina şi viaţa una sunt. El a spus de asemenea: „Eu sunt învierea şi viaţa”. Cine învie fiinţele? Cine dă viaţa? Este Hristos, spiritul lui Hristos care trăieşte în soare.

Creştinii îl plasează mereu pe Hristos nu se ştie pe unde, de exemplu în Palestina, fiindcă acolo a trăit Iisus. Dar dacă el este cu adevărat învierea şi viaţa, el nu trăieşte acolo, ci în soare. Desigur, el se află peste tot în univers, dar pentru noi el se găseşte mai ales în soare. De aceea, dacă vă obişnuiţi să priviţi soarele dimineaţa, gândindu-vă că Hristos se află acolo, în faţa voastră, dacă vă legaţi de el, dacă îl iubiţi, întreaga voastră fiinţă va fremăta, va vibra la unison cu această lumina cosmică condensată ce se manifestă prin el.

Hristos este desigur o entitate mult mai vastă ca soarele, este fiul Domnului, a doua persoană a Treimii, şi el nu se manifestă numai în soarele nostru, fiindcă în imensitatea cosmosului există nenumăraţi sori, mult mai mari şi mai luminoşi decât al nostru… De aceea, atunci când vorbesc despre Hristos, eu nu mă refer la Iisus, ci la principiul cosmic care nu are nici început, nici sfârşit. Iisus a fost un bărbat care a trăit acum două mii de ani în Palestina, şi care a fost atât de pur, de nobil, de evoluat, încât la treizeci de ani a primit Duhul Sfânt, şi în acelaşi timp spiritul lui Hristos; de aceea a fost numit Iisus Hristos. Dar

Hristos se poate naşte în inima şi în sufletul oricărei fiinţe umane. El s-a manifestat în Orfeu, în Moise, în Zoroastru, în Buddha… în toţi marii Iniţiaţi din toate ţările şi toate epocile.

Există un singur Iisus, dar există, pot exista, mii de Hristoşi. Iisus este unic, el se află în fruntea religiei creştine, aşa cum Buddha se află în fruntea religiei budiste, iar Mahomed în fruntea religiei musulmane. Dar Hristos se află în fruntea întregii omeniri şi chiar a întregului univers, el nu este capul unei singure religii, ci a tuturor religiilor, el le-a inspirat. De aceea oamenii trebuie să pună punct aspectului rasial şi sectar al religiilor. Creştinismul este încă o religie sectară. În Vechiul Testament, Dumnezeu era numai Dumnezeul israeliţilor; numai ei trebuiau să trăiască şi aveau dreptul de a domina şi masacra celelalte popoare. Mai târziu, creştinii s-au folosit de Noul Testament pentru a proceda la fel, gândind că ei au fost aleşi, iubiţi şi preferaţi de Domnul, iar ceilalţi erau nişte necredincioşi. Iată cea mai mare eroare a creştinilor. Aşa cum soarele este la fel pentru toţi oamenii, şi Domnul este la fel pentru toţi copiii săi, altminteri ar trebui să concluzionăm că soarele îl depăşeşte pe Domnul prin iubirea şi generozitatea sa.

Cum să îi facem să înţeleagă pe oameni că este ridicol să doreşti să îl atragi pe Dumnezeu de partea ta? Priviţi două ţări care intră în război: fiecare îşi binecuvântează prin preoţii ei armele şi soldaţii cu o mare solemnitate, implorându-L pe Dumnezeu să îi aducă izbânda şi să-i distrugă duşmanii; ei fac totul pentru a îmbuna Divinitatea, prin cântece, rugăciuni, tămâie… Ce mentalitate jalnică! Niciodată nu trebuie să încercăm să îl cumpărăm pe Domnul. Dintr-un punct de vedere obişnuit, toată lumea va considera că este normal, fiecare trebuie să-şi protejeze interesele. Da, dar dacă ne înălţăm până la Domnul, vom constata că, asemenea soarelui, Domnul este imparţial şi îi lasă pe oameni chiar să se masacreze dacă aceasta le place atât de mult.

Unul dintre aspectele esenţiale ale filosofiei solare este faptul că soarele ne conduce spre universalitate. Trebuie să se înceteze ca o rasă, un popor, o religie sau o ideologie să domine lumea; trebuie ca toţi să păşească împreună spre religia universală care este cea a iubirii şi a fraternităţii.

Credeţi-mă, Domnul este ca soarele: rasele, religiile, ideologiile îi sunt egale. El nu dă doi bani pe faptul că eşti galben, negru, roşu sau evreu, catolic, protestant şi chiar ateu, toţi sunt copiii săi şi El ţine cont

numai de virtuţile lor: iubirea, înţelepciunea, cinstea, generozitatea…

Păstraţi mereu această imagine a soarelui ca pe cel mai bun reprezentant al Divinităţii. De ce oamenii care consideră că este normal să meargă în biserici sau temple pentru a se închina, a îngenunchea şi a se ruga în faţa icoanelor sau a statuilor sfinţilor, consideră că nu este normal să contemple soarele? De ce să ne închipuim că vom primi mai multă lumină sau confort în faţa operelor unor fiinţe umane care nu au fost totdeauna pure şi cinste, decât în faţa soarelui care a ieşit din mâinile Domnului strălucitor şi viu? Mergeţi în biserici şi temple, şi eu o fac uneori, dar să ştiţi că aproape de soare veţi învăţa să trăiţi cu adevărat viaţa divină.

CUPRINS

Cap. 1 – Soarele, promotor al civilizaţiei 1
Cap. 2 – Surya-yoga 3
Cap. 3 – Căutarea centrului 3
Cap. 4 – Soarele hrănitor 3
Cap. 5 – Plexul solar 3
Cap. 6 – Omul conform imaginii soarelui 3
Cap. 7 – Spiritele celor şapte lumini 3
Cap. 8 – Modelul solar 3
Cap. 9 – Adevărata religie solară 3